

விடுதலைப்புலிகள்

சூல் 20

தை 1991

அன்பளிப்பு: 7 ரூபா

இந்தியாவின் புதிய தலையீடு தமிழர் நலனைப் பாதிக்குமா?

பிரேமதாசா அரசை அரவணைத்து, மீண்டும் நல்லெண்ணத் தையும், நட்புறவையும் வளர்த்துக்கொள்ள, டில்லி ஆட்சி பீடம் விரும்புகிறது. இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தை புதுப்பித்து அல்லது ஒரு புதிய நட்புறவு ஒப்பந்தத்தைச் செய்து, இலங்கைத் தீவை தனது வல்லாதிக்க விழுக்கத்திற்குள் வைத்துக்கொள்வதே இந்தியாவின் புதிய ராஜதந்திர தலையீட்டின் அந்தரங்க நோக்கமாக உள்ளது.

தீண்டகாலமாக, அதாவது சென்ற ஆண்டு பங்குனி மாதம் தனது ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தை தமிழ் மன்னரிலிருந்து திருப்பி அழைத்துக் கொண்டதிலிருந்து குழம்பிப் போய் ஒதுங்கியிருந்த இந்திய அரசு, மீண்டும் இலங்கை விவகாரத்தில் தலையீட்டு முனைந்துவருகிறது. இந்த ராஜதந்திர தலையீட்டின் ஆரம்ப கட்டமாகவே இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் திரு. சுன்னா கொழும்புக்கு விஜயம் செய்திருக்கிறார்.

விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான யுத்தத்தால் இராணுவ ரீதியாகவும், பொருளாதார

ரீதியாகவும் ஆட்டம் கண்டு போயிருக்கும் சிங்கள அரசு, மீண்டும் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்துடன் கை கோர்த்துக் கொள்வதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இந்தியாவுடன், தான் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் புதிய நட்புறவை தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இனப் படுகொலையை மூடி மறைக்கும் ஒரு ராஜதந்திர கேடயமாக சிறிலங்கா அரசு பயன்படுத்தலாம்.

சீனா, பாகிஸ்தான் போன்ற இந்தியாவின் பக்கமை நாடுகள் பிரேமதாசா அரசுக்கு ஆயுத உதவியை வழங்கி நெருக்கமான நட்புறவை

வளர்த்துள்ளன. இது ஒரு புறமிருக்க அவுஸ்திரேலியா, கனடா, பிரிட்டன், நோர்வே, சுவீடன் போன்ற நாடுகள் தமிழர் பிரச்சினைமீது குறுக்கிட்டு மத்தியத்துவம் வழங்க முன்வந்துள்ளன. இந்தியாவை அந்நியப்படுத்தக்கூடிய இப்படியான புதிய திருப்பங்களால் அச்சம் கொண்ட இந்திய அரசு மீண்டும் இலங்கைத் தீவின் விவகாரத்தில் தலையீட்டத் தீர்மானித்திருக்கிறது. கொழும்புக்கு திரு. சுன்னாவை அனுப்புவதற்கு முன்னராக பிரேமதாசா அரசைத் திருப்பிப்படுத்தும் நோக்குடன் இந்திய அரசு

விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக சில நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. தமிழ் நாட்டில் சிகிச்சைபெற்று வந்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கப் போராளிகள் கைதுசெய்யப் பட்டதும், பாராளுமன்றத்தில் இந்தியப் பிரதமர் சந்திரசேகர் புலிகளுக்கு எதிராக அபாண்டமான குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்ததும் சகலரும் அறிந்ததே. இந்தியாவின் புதிய ராஜதந்திர முயற்சிக்கு முன்னோடியாக, சிங்கள பேரினவாதத்திற்கு விடுக்கப் பட்ட நல்லெண்ண சமீக்கைகளாகவே நாம் இதனைக் கருதுகிறோம்.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்திலுள்ள சில விதிகளைத் தான் இறுக்கமாக கடைப்பிடிப்பதாக இந்திய அரசு சிறிலங்காவுக்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. இந்த நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தை புதுப்பித்துக்கொள்ள இந்தியா விரும்புகிறது என்பது தெளிவாகிறது. ஆயினும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்

தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பு விடயம் குறித்து சந்திரசேகர் அரசு மௌனம் சாதிக்கிறது. தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக நடாததப்பும் இனக்கொலை பற்றியும் இந்திய அரசு மௌனம் சாதிக்கிறது. பிரேமதாசா அரசை எவ்வகையிலும் புண்படுத்தாது, சிறிலங்காவின் அட்டூழியங்களை தியாயப்படுத்தும் வகையில் இந்தியாவின் புதிய ராஜதந்திரம் அமைந்திருக்கின்றது.

ராஜீவ் காந்தி காலத்து இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையாலும், அரசியலும், ராஜதந்திர இராணுவ தலைவர்களினாலும் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். ராஜீவ் ஆட்சிப்பீடத்தின் அணுகுமுறை தவறானது என்பதை இந்திய மக்களும், சர்வதேச சமூகமும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

மீண்டும் அத்தகையதொரு வரலாற்றுத் தவறைச் செய்ய முனைவதையே, தற்போதைய இந்திய மத்திய அரசின் ராஜதந்திர முயற்சிகள் காட்டுகின்றன.

★ சிங்களப் பாடசாலையில் உயர்தரப்பரீட்சை, தமிழ் பாடசாலையில் பீப்பாய்க் குண்டு.

★ தென்தமிழ் மாணவர் காட்டில், சிங்கள - முஸ்லீம் காடையர்கள் நாட்டில்.

மாணவர்களின் மாபெரும் எதிர்ப்பு ஊர்வலம்

தமிழ் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் மாணவர்களில் பெரும்பகுதியினர் ஒன்றுசேர்ந்து நடாத்திய மகிம்பெரியதும், எழுச்சியூட்டக் கூடியதுமான மாணவர் போராட்டம் இதுவாகும். தமிழ் இன அழிப்பிற்கெதிராகவும், தமிழ் மாணவர்கள் மீதான கல்வி அடக்குமுறைக்கெதிராகவும், மாணவர்கள் ஒன்றுதிரண்டிருந்தார்கள். சுமார் 15,000 மாணவர்கள் பங்குகொண்டிருந்த இப்பேரணி, ஏதக்கருதைய மூன்று மைல் நீளத்தைக் கொண்டிருந்தது.

உலங்கு வானூர்தி ஒன்றின் பயமுறுத்தலுக்கு மத்தியிலும், உறுதியுடன் எதையும் சந்திக்கத் தயாரான நிலையில் பேரணியில் பங்குகொண்ட மாணவர்கள் இருந்தார்கள்.

அடக்குமுறைகளுக்கெதிராக மாணவர்கள் மத்தியில் தோன்றியுள்ள போர்க்குரூபத்தின் குறியீடாகவே இந்த ஊர்வலம் மிளிர்ந்தது. இது எமது விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரு மாணவர்களின் எழுச்சிக்கட்டத்தை இனங்காட்டுகின்றது.

16.1.1991 அன்று யாழ். குடா நாட்டுப் பாடசாலை மாணவர்களினால் கல்வி அடக்குமுறைகளை எதிர்த்தும், தமிழ் இன ஒழிப்பிற்கெதிராகவும் ஒரு பிரமாண்டமான எதிர்ப்பு ஊர்வலம் நடாத்தப்பட்டது. காலை 9.30 மணிக்கு சுண்ணாகத்திலிருந்து ஆரம்பமாகிய இச் சைக்கிள் பேரணி பீப்பாய் 3.30 மணியளவில் யாழ். செயலகத்தில் முடித்து வைக்கப்பட்டது.

சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம் உட்பட சில உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு திறுவனங்களிடம் ஆறு கோரிக்கைகள் அடங்கிய மகஜரை மாணவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ளனர்.

போக்குவரத்துக்கு இடையூறு இல்லாதவாறு பதாகைகளை கையிலேந்தி பல்வேறு கோசங்களை எழுப்பியபடி

(11 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

ஊர்வலத்தில் பங்குபற்றிய மாணவர்களில் ஒருபகுதியினர்

தமிழ் விடுதலைப்புலிகளின் அடிகாரபூர்வ ஏடு

புலிகளின் குரல்

போர் வெறிகொண்ட பிரேமதாசவின் அரசு

கடந்த 7 மாத காலமாக தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்தப்போரை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து, பேச்சுக்கள் மூலம் சமாதானத்தை நிலைநாட்டவிரும்பி, ஒருபக்கச்சார்பானயுத்தநிறுத்தம் ஒன்றை நாம் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தோம்.

31.12.1990 நள்ளிரவில் இருந்து காலவரையறையற்ற போர்நிறுத்தமாக அது அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலை கொண்டிருக்கின்ற, சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் மூலம் அந்த நல்லெண்ணச் செய்தியை சிறிலங்கா அரசுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தோம்.

தமிழீழ - சிறிலங்கா போரை நிறுத்தி, பேச்சுக்கள் மூலம் இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண, சர்வதேச சமூகம் விடுத்த கோரிக்கைகளுக்கு செவியங்கு முகமாகவும்,

காட்டுமிராண்டித்தனமான இன அழிப்புக்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருக்கும் தென்மேற்கு மக்களுக்கு ஒரு நிவாரணத்தை வழங்கவும்,

சிங்களப்படைகளும், முஸ்லீம் கும்பல்களும் புரிந்த தமிழ் இனப்படுகொலையை உலகிற்கு அம்பலப்படுத்தவும்,

சிறிலங்கா அரசின் போர் வெறியை சர்வதேச சமூகத்துக்கு நிரூபிக்கவும் வேண்டி இந்தப் போர் நிறுத்த அறிவிப்பை வெளியிட்டிருந்தோம்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பேச்சுக்கள் மூலம் இத்தீவின் இனப்பிரச்சனையைத் தீர்க்க, அரியதொரு சந்தர்ப்பத்தை யும் சிறிலங்கா அரசிற்கு வழங்கியிருந்தோம்.

ஆனால், நாம் எதிர்பார்த்தபடியே சிறிலங்கா அரசு எமது நல்லெண்ணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

முதலில்: "மூன்றுநாட்கள் போர் ஓய்வைக் கடைப்பிடிக்கப் போகின்றோம்" என இராணுவத் தலைமைப்பீடம் அறிவித்தது.

அதன்பின்னர்: "ஒரு வாரம் ஆயுத நடவடிக்கைகளை நிறுத்தப் போகின்றோம்" என சிறிலங்கா அரசும் அறிவித்தது.

ஆனாலும், மேற்குறித்த பத்து நாட்களிலும் சிங்களப்படைகள் போர் நிறுத்தத்தை ஒரு பொருட்டாகக் கருதவேயில்லை.

தென் தமிழீழத்தில், அப்படி ஒரு போர் ஓய்வு இருந்ததை உணரவே முடியவில்லை, மக்களைக் கைது செய்து துன்புறுத்தலையோ, மக்களின் வீடுகளைக் குண்டுவைத்துத் தகர்த்தலையோ, கொலை - கொள்ளைகளில் ஈடுபடுவதையோ சிங்களப்படைகள் கைவிடவில்லை.

அத்துடன், தமிழீழம் முழுவதிலும் எமது போராளிகளைச் சண்டைக்காக, சிண்டிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

வடதமிழீழத்தில், இராணுவ முகாம்களைச் சூழ காவல் அரண்களில்

இருந்தபடி போர்நிறுத்தத்தைக் கடைப்பிடித்த எமது போராளிகள் மீது எறிகணைத்தாக்குதல்களையும், துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களையும் அடிக்கடி மேற்கொண்டபடியே இருந்தார்கள். இதனால் ஆணையிறவில் எமது போராளி ஒருவர் (கப்டன் அமலன்) கொல்லப்பட்டார், இன்னுமொருவர் காயமடைந்தார். பலாவி முகாமைச் சூழ இருந்த சில போராளிகள் ரொக்கத் தாக்குதல்களினாலும், எறிகணைத் தாக்குதல்களினாலும் கடுமையாகக் காயமடைந்தனர்.

நாம் கடைப்பிடித்த போர்நிறுத்தத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திய சிறிலங்கா விமானப்படையின் உலங்குவானூர்திகள், தாழ்ப்பறந்து, எமது நிலைகளையும், மக்கள் அதிகமாகக் கூடும் இடங்களையும், வேவு பார்த்துச் சென்றன.

அப்படியிருந்தபொழுதிலும் யுத்த நிறுத்தத்தை உடைப்பதற்கு ஒரு துப்பாக்கி ரவையைக்கூட நாம் பயன்படுத்தவில்லை.

சண்டையை தொடங்கும்படி பல்வேறுவழிகளிலும் அரசினாலும், அதன் படைகளினாலும் நாம் தூண்டப்பட்ட பொழுதியும் பொறுமையையே கடைப்பிடித்தோம்.

இந்தநிலையில் 11. 1. 1990 அன்று அதிகாலை வடதமிழீழத்திலிருந்த பலாவி, ஆணையிறவு, முல்லைத்தீவு, தள்ளாடி, வவுனியா ஆகிய இராணுவ முகாம்களிலிருந்து எமது போராளிகளை 'நோக்கி மிகப்பெரிய தாக்குதல்கள் நடாத்தப்பட்டன. இதற்கு போர்விமானங்களும், உலங்குவானூர்திகளும், இராட்சத அல்ட்ரோ ரக விமானங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இவ்விதம் தாக்குதலுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட எமது காவல் அரண்களில் சில, இராணுவத்தின் காவல் அரண்களிலிருந்து 2 கி. மீ. தூரத்திற்கும் அப்பாலேயே இருந்தன.

இராணுவத்தின் தாக்குதல்களிலிருந்து எம்மைப் பாதுகாப்பதற்காக வேண்டி, தற்காப்புத் தாக்குதல்களை மட்டுமே நாம் நடாத்தினோம்.

[மக்கள் அதிகமாகக் கூடும் இடங்களில் ஒன்றாகிய கிளிநொச்சி நகர்மீது விமானத்தாக்குதல் நடாத்தப்பட்டது. அதில் பத்து பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர், ஒன்பது பேர் படுகாயங்களுடன் யாழ்ப்பாணத்திய சாலையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். இந்தத் தாக்குதல் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினரது கண்ணெதிரிலேயே நிகழ்ந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.]

அதேசமயம் சிறிலங்கா அரசும், விவேகமற்ற - முரட்டுத்தனமான முன்நிபந்தனைகளை வைத்து எமது நேசக்ரத்தை தூக்கியெறிந்தது.

✳ ஆயுதங்களைக் கைவிடவேண்டும்.

✳ சீருடைகளைக் களையவேண்டும் என்று யதார்த்தமற்ற முன்நிபந்தனைகளை விதித்தது.

மாறிமாறி வந்த சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் செய்த அரசியல் ஞானமற்ற தவறுகளைத்தான், பிரேமதாசாவின் அரசும் செய்துவருகின்றது.

இவர்கள் யதார்த்தங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, இராணுவ மமதையுடன் காலத்தை ஓட்ட நினைக்கின்றார்கள்.

ஆயுதங்களும் - சீருடைகளும், தமிழ் மக்களின் உயிரும் - உணர்வுமாக மாறிவிட்ட யதார்த்தத்தை பிரேமதாசா அரசு புரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள் என எதிர்பார்க்கவும் முடியாது.

அடக்கி வாழ்வதையே மரபாகக் கொண்ட இவ்வாத அரசும், அடக்குமுறைக்குள் இனி வாழமாட்டோம் என கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு தேசிய இனமுமாக நாங்களும் இருவேறு துருவங்களில் நிற்கின்றோம்.

விடுதலைப் புலிகளினால் அறிவிக்கப்பட்ட போர் நிறுத்தத்துடன் இலங்கைத்தீவில் சண்டை ஓயப்போகின்றது.. சமாதானம் உருவாகப் போகின்றது என சர்வதேசம் எண்ணியிருந்தது ஆனால், எரிச்சல் ஊட்டக் கூடியதும், விவேகமற்றதுமான முன்நிபந்தனைகளை விதித்து சர்வதேச சமூகத்தின் முன்னிலையில் தன்னை ஒரு போர் வெறியனாக சிறிலங்கா அரசு வெளிப்படுத்திவிட்டது.

போரின் கொடுமைகளை அதிகளவில் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்ற பக்கத்திலிருந்து, நல்லெண்ண அடிப்படையில் நாம் விடுத்த யுத்த நிறுத்த அறிவிப்பை, சிங்கள அரசு தவறாக மதிப்பிட்டுவிட்டது.

✳ புலிகளுக்கு இந்திய அரசு மிகப்பெரிய நெருக்கடிகளைக் கொடுக்கின்றது. இதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி புலிகளை நசுக்கிவிட முடியும்; என்றும்,

✳ வளைகுடாவில் போர்மேகம் கருக் கொண்டிருப்பதால், தான் செய்யப்போகும் தமிழ் இனப்படுகொலையை உலகம் கவனிக்கப்போவதில்லை. எனவே தமிழரை ஒடுக்கி தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்க முடியும் என்றும்,

✳ கடந்த ஏழுமாதகாலப் போர் காரணமாக, மிகப்பெரிய பொருளாதார நெருக்கடிக்குள், புலிகளும், தமிழீழ மக்களும் உள்ளனர். போரைத் தொடர்ந்து நடாத்தினால் புலிகள் பலவீனமான நிலைக்குள் சென்றுவிடுவார்கள். அப்பொழுது அவர்கள்மீது தீர்வுகளைத் திணிக்கமுடியும் என்றும் சிறிலங்கா அரசு மதிப்பிட்டுகின்றது.

இந்திய அரசு தரும் நெருக்கடிகளும், போர்காரணமாக நாமும், எமது மக்களும், சந்திக்கும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும், எமக்குப் புதிதல்ல. இவைகள் எதிர்பார்த்தவைகள்தான்.

எங்களுக்கு, சர்வதேச அரசுகளது குணவியல்புகளும் தெரியும், அவற்றின் அபிலாசைகளும் விளங்கும். உலக ஓட்டத்தின் தன்மைகளும் புரியும். எமது போரிடும் ஆற்றலும் - பொருளாதார வளங்களும், அன்னியரிடல் தங்கிநிற்கும் தன்மைகள் கொண்டதல்ல.

"புலிகளைக் கொன்று ஆழப் புதைப்பதற்காக கிடங்கு வெட்டுகின்றோம்" என சிறிலங்கா அரசு நினைக்கின்றது. ஆனால் அங்கிருந்து பூதம் புறப்படப்போகின்றது என்பதை நடைமுறையில் கண்டுகொள்ளும்.

தமிழீழப் பத்திரிகைகள்

“கருத்துக்கள்” மக்களின் சிந்தனைகளையும், செயற்பாடுகளையும் நிர்ணயிக்கும் அபார சக்தி படைத்தவை. இந்தக்கருத்துக்களை உற்பத்திசெய்யும் சாதனங்களில், பத்திரிகைகள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. பத்திரிகைகள் உற்பத்திசெய்யும் கருத்துக்கள், சமுதாயத்தின் எண்ணவோட்டத்தை உருவாக்கி விடுகின்றன. எனவே ஒரு சமுதாயத்தின் கருத்தாதிக்கத்தை, உலகப்பார்வையை நிர்ணயிக்கும் பலமிக்க சாதனங்களாக பத்திரிகைகள் செயற்படுகின்றன.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில், ஆளும் வர்க்கத்தின் நலன்களையும், அபிலாசைகளையும், பத்திரிகை உலகம் பிரதிபலிக்கத்தவறுவதில்லை. ஏனென்றால், ஆளும்வர்க்கத்தின் கருத்து உற்பத்திச் சாதனங்களாகவே பத்திரிகைகள் செயற்படுவதுண்டு. அத்துடன் இந்தக்கருத்து உற்பத்திச் சாதனங்களின் உரிமையாளர்களாக இருப்பவர்கள் முதலாளிவர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களே. முதலாளித்துவ ஆளும் வர்க்கம், பத்திரிகைச் சாதனங்கள் மூலம் மக்களின் மனதை அடிமைப்படுத்தி வைக்கின்றது. இதை நீடிக்கச் செய்வதற்காக பழமைவாதத்தையும், மூடநம்பிக்கையையும் வளர்க்கின்றது. புரட்சிகரப் பார்வையை மழுக்கடிக்கின்றது. மக்களுக்கு அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படாமல் தடுக்கின்றது. உண்மையை மறைக்கின்றது. யதார்த்த உலகின் முரண்பாடுகளை வெளிக்காட்டி, உண்மையை உரைக்க மறுக்கின்றது.

இந்த வகையில், முதலாளித்துவ உலகம் சமுதாயப்புரட்சிக்கும், அரசியல் விடுதலைக்கும், விரோதமாக செயற்படுகின்றது.

தமிழீழத்தில் ஒருதேசிய விடுதலைப் போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. சமூகமாற்றத்தை நோக்கிய ஒரு புரட்சி நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப்புரட்சிகரமான சூழலில் வெளியாகும் பத்திரிகைகளின் பங்கும், சமூகப்பொறுப்பும், தேசியக் கடமைப்பாடும் எப்படி அமைய வேண்டும்?

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமானது, ஆக்கிரமிப்பாளர்களான சிங்களப் படைகளை, எமது மண்ணிலிருந்து விரட்டியடிக்கும் அதே வேளையில், ஒரு சமூகமாற்றத்தையும் வேண்டிநிற்கின்றது.

அந்தச் சமூக மாற்றத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில், மக்களைத் தயார்படுத்துவதற்காக, அவர்களுக்குத் தகுந்த கருத்துக்களைக் கொடுத்து உண்மை நிலைகளை விளக்கி, அறியாமையைப் போக்கி, விழிப்புணர்வு மிக்க மக்கள் கூட்டமாக மாற்றவேண்டியதில், தமிழீழப் பத்திரிகைகளுக்கு முக்கிய பங்குண்டு.

மக்களின் சிந்தனைகளில், மனோநிலைகளில், மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்காக என்னதான் மிகப்பெரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும், அதை மக்களின் மனங்களில் ஊடுருவச் செய்வ பத்திரிகைகளால் தான் முடியும்.

உண்மையில், இன்றைய சூழலில் தாமதமே முன்வந்து விடுதலைக்கு உரமூட்டக்கூடிய, சமூக விழிப்புணர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய, கருத்துப் போராட்டங்களில் முனைப்புடன் இறங்கவேண்டிய தமிழீழப் பத்திரிகைகள், அவ்விதம் செய்யாத பழைய சிந்தனைகளையே ஊட்டுவதிலும், அடிமை மனோபாவத்தை வளர்ப்பதிலும் ஈடுபட்டு முனைகின்றன.

இந்தநிலையை மாற்றியமைக்கும் நோக்குடன், ஒரு கருத்துப் போராட்டத்தை நிகழ்த்துவதற்காக புதிய சிந்தனைகளையும், சரியான பார்வைகளையும், ஆரோக்கியமான கருத்துக்களையும் பல்வேறு வடிவங்களில் தமிழீழப்பத்திரிகைகளுக்குக் கூடாகக் கொடுக்க விடுதலை விரும்பிகள் பலர் முயல்கின்றார்கள்.

அவ்விதமாக சிலர் கொடுத்த படைப்புகளிலுள்ள புதிய கருத்துக்களை, புதிய பார்வைகளை, நீக்கிவிட்டு அவற்றைப் பிரகரிப்பதிலேயே எமது பத்திரிகைகள் கண்ணுக்கருத்துமாக இருக்கின்றன.

இது மக்களிடம் சரியான கருத்துக்கள் சென்றடைவதை, வேண்டுமென்றே தடுக்கும் செயல்களாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.

விடுதலைப் போராட்டம் முதிர்ச்சி பெற்றிருக்கும் தற்போதைய கால கட்டத்திலும் கூட தமிழீழப்பத்திரிகைகள் அவ்விதம் நடப்பது அபாயகரமானதொன்றாகும்.

விடுதலைப் போராட்டத்தை விரும்பாத, சமூக மாற்றத்தை ஜீரணிக்க முடியாத, பத்திரிகை நிறுவன உரிமையாளர்களினது மனநிலைகளையும், அவற்றில் தொழில் புரிக்கின்ற பத்திரிகை ஆசிரியர்களினது விழுப்புமையையும், எப்படி நூலுக்காக மக்கள் மீது செலுத்துகின்றார்கள் என்பதற்கு அந்நிறுவனம் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

28-12-90 — அன்றைய முரசொலி பத்திரிகையின் உட்பக்கத்தில் ஒரு கட்டுரை வெளிவந்திருந்தது. கோட்டையில் வீரமரண மடைந்த வீரவேங்கை “பெனா” வினது (கிளிநொள் நிர்மலன் - பண்டி

விரிச்சான்) நினைவாக ஒரு போராளி எழுதியனுப்பிய கட்டுரை அது.

அக்கட்டுரை மூலம், அப்போராளி எத்தகைய கருத்துக்களை மக்களுக்கு சொல்ல விரும்பினாரோ அந்தக்கருத்

துக்களை அப்படியே நீக்கி விட்டு “இறக்கை இல்லாத கோழி ஒன்றை உலாவவிட்டு அதைப்போல” அக்கட்டுரை பிரகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த கட்டுரையை அப்படியே கீழே தருகிறோம். அதில் பிரகரிக்கப்படுவாதவரிடம், அதன் இடத்திலேயே அடிக்கோடிட்டுக் காட்டி, இனங்காட்டுகின்றோம்.

அவள் சிறுவன் தான். பாசாலைக் கல்வினை இடநடு

வில் மறுத்து போராட்டத்துக்குள் நுழைந்தவள்.

“தான் இயக்கத்திற்குப் போனால் செத்துவிடுவேன்” என்று நினைத்துக்கொண்டு தான் இயக்கத்திற்கேவந்தவள். ஆனால், அவள் தொடர்ந்தும் கல்வி கற்றலையும், தேசையும் விடவில்லை. படித்தான்... தெரிந்தவரிடத்தில் கேட்டான். காலப்போக்கில் அவள் ஒரு சாதாரண மனிதனின் அறிவை விட அதிகமாகப்பெற்றிருந்தாள்.

ஜெயவர்த்தனாவின் பட்டப் பெயரையும், பண்டாரநாயக்காவின் அரசியற் திருமணத்தைப் பற்றியும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

லெனினைப்பற்றியும், ரொக் கெயப்பற்றியும், ஜார் மன்னைப்பற்றியும் அறிந்திருந்தாள்.

தாந்தியின் உண்மைத்தன்மையைப் பற்றி ஆராயும் அறிவைப் பெற்றிருந்தாள்.

தந்தை செல்வாவையும், அமிர்தலிங்கத்தையும் வேறுபடுத்திப்பார்க்க அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

பேர் முறைபுடன் இந்த நாட்டின் வரலாற்றைப்பற்றியும், அரசியலைப்பற்றியும் பெனா தெரிந்திருந்தாள். ஒரு மனிதனின் ஒழுக்கமான கண்ணியமான வாழ்வு முறையைக் கறிந்திருந்தாள்.

பொதுவாக, துட்கைமுறுவையும், பராக்ரமயபாகுவையும் தெரிந்த மனவனுக்கு, சக்சிவியனையும், பண்டாரவள்ளியையும் தெரிந்திருப்பதில்லை.

ஜான் ரிராணியையும், பிரான்சு தேசபக்தையான ஜேன் ஒஸ் ஆக்கையும், தெரிந்தவர்களுக்கு, நல்ல நாச்சனையும், அரியாத்தாவையும் தெரிவதில்லை.

தாக்குதல்தான்.

சின்ன வயதிலேயே போரின் பெருஞ்சுமை பெனா மீது செலுத்தப்பட்டது. ஏதோ உண்மைதான். ஆனால் அதனை அவள் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டாள்.

தன்னுடன் வாழ்ந்த - சண்டையிடாத போராளிகளின் சாணைப்பூரித்து கொண்டே போராட்ட நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குரிய மனப்பக்குவம், அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

சாவுகளைக் கண்டு அவள் மரத்துப்போகவில்லை. நிதர்சனத்தைப் புரிந்து கொண்டதால், சாவு இந்த மண்ணுக்கு தவிர்க்க முடியாதது என்பதை விளக்கிக் கொண்டதால் தான். மரணங்கள் அவள் வாழ்வுத் திசையை மாற்றவில்லை.

போராளி என்பவன் மக்களை மிகவும் நேரினான். மக்களின் பிரதிநிதி. அதே நேரம் தன் தோழர்களுக்கிடையே மிகவும் நெருக்கமாகி விடுபவன். அவர்கள் ஒரே இலட்சியத்தையும், ஒரே வழிமுறைகளையும் கொண்டவர்கள். வெற்றி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தும். இழப்புகள் அவர்களை வாடும். வெற்றியைக் கண்டு இறுமாப்படையவும், தோல்விகளையும் துயரையும் கண்டு துவண்டு போகவும், அவர்கள் சாதாரண மனிதர்களாக இருக்கவில்லை. ஒரு போராளியாக அதாவது உண்மையை விளங்கிக்கொண்ட மனிதர்களாக இருந்தார்கள்.

பெனாவை மாநிரித்தான். அவனுடைய வயதை ஒத்த ஒவ்வொரு போராளிக்கும், இந்த மண்ணின் தேவைகளைப் புரிந்து கொண்டவர்கள். அதனால்தான் சின்ன வயதில் தமக்காக வாழாமல் இலட்சக்கணக்கான அவர்களது இனத்தவர்களுக்காக வாழ்ந்தார்கள்.

எங்கே நிற்கின்றன?

எவ்வளவுதான் அறிவிருந்தாலும், வயதிற்குரிய சில இயல்புகளையும் அவர்கள் மீறவில்லை. சின்னப் பிரச்சனைகளுக்காகச் சண்டையிடவும் - அழவும் தவறவில்லை.

மோட்டார் சைக்கிளையும், வாகனையும், இன்னும் எல்லாவற்றையும் இயக்கிப் பார்க்கவும் அவர்கள் தவறவில்லை.

ஆனால், ஒரு வயதிற்கு மீறிய அறிவும் - அனுபவமும் அவர்கள் பெற்றது உண்மை. ஒர் உயர்வகுப்பு மானவனனிட அநிகமாக அவர்கள் கற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனால் ஒழுக்கத்திலும், பண்பிலும் மனித நேயத்திலும், அவர்கள் இந்த உலகத்தில் ஒருவருடனும் ஒப்பிடமுடியாதவர்களாக உயர்ந்து நிற்கின்றார்கள்.

மேற்குறித்த கட்டுரை வெறும் புகழ்ச்சிக்காக எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு விருத்தம் அல்ல.

வீரமரண மடைந்த “பெனா” என்றொரு போராளியை மையமாக வைத்து எமது சமூகத்திற்கு கொடுக்கவேண்டிய உண்

எமது தேசத்தைப்பற்றி அதன் பெருமைகளைப்பற்றி தெரியாதவர்களுக்கு எமது தேசத்தில் பற்று வருவதற்குரிய சாததியப்பாடு இல்லைத்தான்.

ஆனால் ஒரு போராளி கற்கும் பொழுது தன் தேசத்திற்குத் தேவையானதைக் கறி கின்றான். தன் போராட்ட வாழ்வு முறைக்குத் தேவையானதைக் கறிதான் - கல்வியை தன் தேசத்திற்கு தேவையான

பெனா பிறப்பு: 25-4-1973 வீரமரணம்: 3-8-1990

கப்டன் டோறா...

ஏதோ பேசிக் கொள்ளிறார்கள் "கெரில்லா இயக்கமாம்" சிங்களப் போலிக் கும், ஆயிக்கும், ஒழித்திருக்கும் அடிக்கொடுத்து விட்டு ஒடிவிடுகின்றார்கள். "பெடியுள் எல்லாம் இரகசியமாக சேருகின்றார்கள்" ஆன் பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களின் அடிவயிற்றில் மெதுவான ஒரு இடியின் அதிர்வு..... தமது பிள்ளைகளை எச்சரிக்கின்றார்கள். "வேலைகளில் கவனமாக இருக்க வேண்டும் வினா கதைகள் கதைத்து வீதிகளில் நேரத்தைக் கழிக்கக் கூடாது. ஆயுதத்தில் மயங்கிவிடக்கூடாது. ஆயி யோடு நாம் மோதமுடியாது".

இருப்பினும் பத்திரிகைகள் தெரிவிக்கின்றன. "பொலீஸ் ஜீப் வண்டி தாக்கப்பட்டது... இராணுவ வண்டி தாக்கப்பட்டது, இராணுவத்தினர் உயிரிழந்தனர்....."

அப்படியானால், இந்தக் கெரில்லா இயக்கத்தில் பெண்பிள்ளைகள் பங்குபற்றக் கூடாது? இவ்வகை இராணுவத்தால் பெண்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. அப்படிச் சீருடை அணிந்து மிகக் கம்பிரமாக ஆயுதம் தரித்து நிற்க சிங்கள அரசும் பெண்களைச் சேர்க்கமாட்டார்களா?

அப்படியானால் இந்த கெரில்லா இயக்கங்கள் இரகசியமாக விட்ட பிரகரணங்கள், புத்தகங்களில் வெளிநாட்டு பெண்களால் இயக்கங்களில் பெண்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றன... இவர்கள் நம்மைச் சேர்க்கவில்லையாம்.

இது 1982, 1983 களில் கெரில்லா இயக்கத்தின் செயற்பாடுகளை கேள்வியுறுகின்ற பெண்பிள்ளைகளின் ஏக்கம் இத்த ஏக்கம் டோறாவின் வீட்டில்லை, எப்படியும் பாடசாலைக்கு பிரகரம் தர வருபவரிடம் கேட்டு விட வேண்டும்.....

பதில் கிடைத்து விட்டது. ஆம்... ஆனால் உடனே எடுக்க மாட்டோம்... முதலில் எமக்கு உதவிகள் செய்ய வேண்டும். அதன் பின்புதான் எடுப்போம். இன்னும் ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையை யும் எடுக்கவில்லை. எடுக்கும் போது உங்களுக்கும் எடுப்போம்.

பலநாள் இரகசியச் சந்திப்பில் என்ன உதவிகள் செய்வது? எப்படிச் செய்வது என்று தெளியாது. பாடசாலைப் படிப்பும், ரிபூட்டரிப் படிப்பும் அரைகுறையானது. புரட்டி அறிவு புழுத்து கொண்டது. அம்மாவக்கும் அப்பாவக்கும் பொய் சொல்ல வேண்டி வந்தது, புலிகளின் இரகசியமான பிரச்சார வகுப்பு, தையல் வகுப்பு என்று கூறப்பட்டது. ஆயுதம் பற்றிய அறிவைப் பெறும் வகுப்பு, சமையல் கலை பயிலும் வகுப்பென்று கூறப்பட்டது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் தான், டோறாவும் விடுதலைப் பணியில் இரகசியமாக ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் இரகசியமாக வேலை செய்வது வீட்டுக்குத் தெரிய வந்ததும் அப்பா கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார். அம்மா கண்ணீர் வடித்தார். சகோதரிகள் பாசத்தைப் பொழிந்தனர் கல்யாணம் பேசி கால் கட்டுப்போட எண்ணினர். டோறா உதறித் தள்ளினார். தேசத்துக்காகப் போராடும் உரிமையைப் பெறுவதற்காக வீட்டுக்குள் போராடினார். வெற்றியும் கண்டனம். கடைசியில் வெளிப்படையாகவே தனது பணிகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். அவளின்

குடும்பத்தாரும் அவளின் பணியில் பங்கு கொண்டனர். இவள் போன்று அந்நேரத்தில் பங்களித்த பெண்கள் யாவரும், வீரமரணத்தைத் தழுவிவிட்ட வெப்பினர். நித்திலாவோடு சேர்ந்து பெண்கள் மத்தியில் விடுதலைக் கருத்தை விதைத்தார்கள்.

வகுப்புக்களை, பெண்களிற்கு நடாத்தி சிறு கைத்தொழில் நிலையங்களையும் உருவாக்கப் பாடுபட்டார். இதன் மூலம் சமூக ஒடுக்குமுறைக் கெதிராக பெண்களை ஸ்திரீப் படுத்துவதோடு, அரசுக்கெதிரான வெகுஜனப் போராட்டங்களிலும் பெண்களைப்

இலட்சிய வீரர்களின் தியாகத்தினாலும், ஆன்ம உறுதியாலும் இந்திய இராணுவத்தை வெளியேற்றி பெரிய தொரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தைக் கண்ட எமது விடுதலை இயக்கம் சிறிலங்கா அரசுடன் யுத்த நிறுத்தத்தையும் பேச்சுவார்த்தைகளையும் தொடர்ந்தது.

மீண்டும் சிறிலங்கா அரசு 10, 06, 90 தனது யுத்த தாண்டவத்தைத் தொடங்கியது. தமிழீழம் முழுவதும் இரத்தக்களமானது. எமது மக்கள் மீது வெறுகொண்டு தாக்கிய சிங்கள இராணுவத்துக்கும், முல்லை ஊர்காவல் படைக்கும், இனத்துரோகிகளுக்கும் சமாதிகட்ட எமது தோழர்கள் பலர் உயிரைப் புகைத்தனர். மண்ணுக்கு உரமாகினர்.

எமது சுதந்திர வரலாறு மையினால் எழுதப்படுவது அல்ல. இரத்தத்தினால் எழுதப்படுவது, உணர்வேற்ற சக்தியால் தனது உடலைக் கிழித்து, உயிரென்ற போரா முனையால் உதிர்த்ததைத் தொடர், போராட்ட வரலாற்றின் ஒரு அத்தியாயத்தை எழுதத்துடித்தார் டோறா.....

பலாவி இராணுவ முகாமைக் கட்டுப்படுத்தும் காவலரன் பகுதிக்குச் சென்றார். குழுத் தலைவியாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். இராணுவத்தினுடைய துப்பாக்கி ரவைகளுக்கும், எரி கணைத் தாக்குதல்களுக்கும், இலக்காடி வீடாமல், நீன்று எதிரியைத் தாக்குவதற்காக காவலரன் களைப் பலப் படுத்தும் வேளையில் தனது குழுவோடு இரவுபகல் தூக்க மின்றிப் பாடுபட்டார். இராணுவத்தை முடக்கிய நிலில் பெண்கள் அணியில் நின்று திரிமாகப் போர் புரிந்தார். களைப்பிடுத் தாலும் இப்போது அவர் மிகவும் சந்தோஷமாகக் காணப்பட்டார்.

ஒரு நாள் இரவு அவர் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றேன். ஓர் திடீர்த் தாக்கு தலுக்காக மெதுவான ஆர்ப்பாட்டம். முகாமில் தென் படுகின்றது. கடைசியாக அவனை நான் பார்த்த பொழுது..... தன் சிநேகிதியின் கரத்தைப் பற்றிய வாறு "நான் போகிறேன்".... "என்று முகமலர்ந்து கூறுகின்றார். அவளின் கரத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்ட அவளின் சிநேகிதி... எவ்வளவு தூரம் சாதிக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் சாதி, அப்ப

புலிகளின் பிரச்சார ஏடுகள் பத்திரிகைகள், பிரச்சாரங்கள் இரகசியமாக பெண்கள் மத்தியில் கைமாற்றிக் கொண்டனர். இராமத்தின் மூலை முடுக்குகளுக்கெல்லாம் சென்று பெண்களோடு இரகசியமான முறையில் கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கு செய்தனர். இவ்வாறு விடுதலையில் பங்காற்றிய பெண்கள் ஒன்று திரண்டு, ஒரு அணியாக நின்று, பெண்கள் மத்தியில் பல வேலைத் திட்டங்களை முன்வைத்தனர். "சுதந்திரப் பறவைகள்" என்ற சர்ச்சிகையை முதலில் 1984 மார்ச்சுமீயில் வெளியிட்டார்கள். இதனை முதன் முதலாக வெளிக்கொண்டு வருவதிலும் தொடர்ந்து அது வெளியிடப்படுவதிலும் டோறாவின் பங்கும் முக்கியமானது. சந்தேகத்திலும் நடனத்திலும் மிகத்திறமை காட்டிவந்த டோறா "சுதந்திரப்" பறவை அணியினின் அரசியல் வேலைத் திட்டமான பாலர் பாடசாலை ஒன்றை அமைத்து, பாலர்களுக்குக் கல்வி போதிக்கும் பணியில் ஓரிகு ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். சேவை மனப்பான்மை போடும், ஆர்வத்தோடும், துடிப்போடும் இதில் பங்குபற்றினார். எங்கே குழுத்தை களைக் கண்டாலும், அள்ளி அணைத்து முத்தம் கொடுக்கும் இவளின் இயல்பும், அந்தக் குழுத்தை களை ரீச்சர் ரீச்சர் என்று பாசத்தைக் கொட்ட வைத்தது.

பெருமளவு அணிதிரட்டக் கூடியதாக இருந்தது. சமமாகவே பல வேலைகளைத் திட்டமிட்டு ஆர்வத்தோடு செயற்படுத்தி வந்த டோறா, நெல்லியடி, கர வெட்டி, கரணவாய்போன்ற பிரதேசங்களில் மகளிர் அணிப் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்ட 1985, 1986 களில் அப்பொறுப்பில் இருந்து கடைமையாற்றி வந்தார், தமிழீழத்தில் முதன்முதலாக பெண்களுக்கான இராணுவப் பயிற்சிப் பாசறை ஒன்று அமைக்கப்பட்டபோது டோறா அங்கே தனது ஆயுதப் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு, 1987 ஆடியில் வெளியே வந்தபோது எமது தேசத்தை இந்தியப்படை ஆக்கிரமித்தது. இந்தியப் படைக்கெதிரான சாத்வீகப் போரில் பெண்களை அணிதிரட்டி, தனது பழைய பொறுப்பிலேயே கடைமையாற்றி வந்த டோறா, இந்திய இராணுவம் எமது மண்ணிலே யுத்தத்தைத் தொடங்கிய பொழுது முதன் முதலாக களத்தில் குதித்தார். இந்திய ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து யாழ் மாவட்டத்தில் நடந்த யுத்தத்திலும், வன்னிப் பிராந்தியத்தில் நடந்த யுத்தத்திலும் தீவிரமாகப் பங்கு கொண்டார்.

இவ் வேளையில் மீண்டும் அரசியலில் பணியாற்றப் பணிசெய்யப்பட்ட டோறா "சுதந்திரப் பறவைகள்" பத்திரிகைகள் ஆசிரியராகப் பங்காற்றினார். பறவை 15 வெளிக்கொணர்வதில் இவளின் பங்கு மிக முக்கியமானதாக இருந்தது. இவ்வேளையில் "தமிழீழ மீட்பு நிதி" சேகரிப்பில் மக்களை அணிதிரட்டி கருத்தரங்குகளை வைத்து மீட்பு நிதி பெருமளவு சேர்வதற்கு பெரும் பங்காற்றினார். இவ் வேளைகளில், இவள் மக்களை அணுகிய விதமும், வழங்கிய கருத்துக்களும் மிகவும் பாராட்டப்பட்டது.

ஆண், பெண் சக போராளிகளின் அபிமானப் பாடகியாவார் டோறா. நல்லார் அரங்கிலே அன்னை யூபதிக்கு மக்கள் அஞ்சலி செலுத்த திரண்டிருந்த நாளிலே, மகளிர் அணி அஞ்சலிப் பாடல் நிகழ்ச்சியை செய்தது. இது தீர்ப்பு டோறாவும் தனது பங்களிப்பைச் செயுத்தியிருந்தார். மக்களோடு மிக நெருங்கிப் பழகி, அவர்களின் பாசத்தை

எமது பகுதிகளை இராணுவம், சுற்றிவளைத்துத் தேடுதல் நடாத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் காவலரன் ஒன்றில் இவள் தனித்து நின்ற பொழுது இந்திய இராணுவம் எமது முகாமை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. இவ் வேளையில் சமயோசித புத்தியோடும் மிகத்துணிச்சலோடும் தனித்து நின்று போராடினார். இராணுவம் காயப்பட்டதோடு தனது ஆயுதங்களின் பகுதிகளையும் போட்டு விட்டுப் பின்வாங்கியது. துணிச்சலோடும் தீர்த்தோடும் சாதனை செய்கின்ற எளைய போராளிகள் பாராட்டுப் பெறுவது போன்ற, இவளும் எமது தோழர்களினதும் தலைவரினதும் பாராட்டைப் பெற்றார்.

கப்டன் டோறா
(சு. பத்மாவதி, கரவெட்டி மேற்கு)
வீர ஜனனம்: 15-12-1963 வீரமரணம்: 22-11-1990

இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தை, இந்த மண்ணிலிருந்து அடியோடு விரட்ட வேண்டுமென்று துடியாய் துடிக்கும் போராளிகளில் இவளும் ஒருத்தி. எமது ஆட்கள் உறுதிக்கு முன்னே ஆட்க்கண்ட இந்திய இராணுவம் எரிமலைகளோடு மேலும் மேலும் மோதி அழிந்து விடாமல் செயற்படுகிறது. சென்ற

போது நீ சாவை அணைத்துக் கொண்டால் கூட நான் கவலைப்படமாட்டேன். இப்போது நீ போகின்றாய் இன்னொரு நாள் உன் பின்னால் நான் வருவேன்" என்றார். பிரிவு வரப் போகிறது. ஆனால் வெற்றியொன்று கிடைக்கப் போகின்றது, என் பதில் உறுதி உடையவளாக,

விழித்திருப்பது நாங்கள் மட்டுமல்ல தேசம் முழுவதும்

பொம்பர் ஒன்று கரிச்சான் போல தாழ்ப் பறந்து எழுந்து அடுத்த இடத்திற்கு சடுதியாய்ப் போகிறது இடியாக இரண்டு சத்தங்கள்.

கலிபர் பொருத்திய தும்பி ஒன்று தகர விட்டில் பெய்த கோடை மழைபோல் சடசடத்துப் பறக்கிறது.

பயணிகள் வானூர்தி தன் வயிற்றிலிருக்கும் சீப்பாவை குடிநீரை மீது குப்புறத் தள்ளும் மற்றொன்று மலத்தொட்டி போடும்.

அடுத்தவர் இராணுவம் அனுப்பிய ஆட்வெளிகள் குடிசை முகட்டில் குந்தி இருக்கும் சேவலின் தலைக்குமேல் கூவிக்கொண்டு போகும்.

எதிரி அனுப்பிய தகரி (டாங்கி) யின் குண்டு ஆவையில் விழுந்து சிதைக்கும்.

உறங்காத எப்புவிகள் ஏவிடும் எறிகணை படை முகாம் உள்ளும் வெளியிலும் விழுந்து எச்சரிக்கும்.

நண்பனின் கைத்துவக்கு எதிரியை நோக்கி கோப்பையில் வீழும் சொட்டு நீர் வீழ்க்கைபோல் விசையினைக் கொடுக்கும்.

இரத்தப்பசி தீர்க்கும் அடக்குமுறையாளனின் வயிற்றுப் பசிக்கு, இரைபோட வந்த இரண்டு தும்பிகள் புலிகளின் குறி பார்ப்பில் சிதறியோடித் தப்பும்.

மேலும்... மேலும்... செத்தமரடி தின்ன வரும் கழுகு போல பகைப் பருந்துகள் எம் தேசவாணை நிறைக்கும்

இதற்கிடையில் வீறிட்டு அழும் எம் சந்ததியை தாய் மார்போடணைத்து சின்னவளைத் தடவிப் பார்ப்பாள்.

மாமரத் தடியில் மண்கிணைப் படுத்திருந் நாய் எழுந்து வந்து சிறிய வட்டச் சுற்றின் பின் பாய்க்குப் பக்கமாய் முடங்கும்.

பழகிப் போன பதுங்கு குழி இருட்டில் தன் தாயின் முகவாட்டமறிந்து ஒரு சிறுவன் ஆறுதல் சொல்வான்.

பசியை மறந்த கன்று தாயின் மடியின் கீழ் பதுங்க இடம் பிடிக்கும்

குரக்கனூக்கு நீர் பாய்ச்சச்சென்ற அய்யா ஆடுகால் மறைவில் குந்தி இருந்து யோசிப்பார்.

பழுத்த வாழை நாரில் பழம் தின்ன வந்த வெளவால் வேகமாய் பறக்கும்

புலி அக்கா தந்த பொதியை ஒரு தங்கை பாதி உறக்கத்தில் எழுந்து பத்திரப் படுத்துவான் அக் காட்டுப்புறா அவளிடம் ஏதோ குறுகுறுக்கும்

காவலரண பொடியன்களுக்கு தேத்தண்ணி வைக்க ஒரு தாத்த அசதியில் படுத்திருக்கும் தன் பேத்தியை உசுப்புவார்.

வேகமாய் எழுந்த பாட்டி அவளுக்கு வீறகெடுத்துக் கொடுப்பார் கதைச்சுச் சிரித்தபடி இரு தங்கைகள் புலியண்ணன்களுக்குப் புட்டலிக்க மாவிடிப்பர்.

வியலுக்காக விழித்திருப்பது நாங்கள் மட்டுமல்ல தேசம் முழுவதும்.

போராவது கருவியேந்திய புலிகள் மட்டுமல்ல அனைத்துக் கைகளும்.

ஆதிக்க பரம்பரையின் உலக வரலாற்றில் குட்டுப் படாமல் புத்தி வந்ததில்லையே! பகைவனே! உனக்கும் தான்.

தமிழீழப் பத்திரிகை...

(3 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மைக் கருத்துக்களை கலபமாக விளங்கிக்கொள்ளக் கூடிய விதத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

இந்த 17 வயதுப் போராளியாழ் கோட்டை காவலரணில் கடமையாற்றியபோது அவனது மனதில் தெறித்த கருத்துக்களை தனது கைப் பட குறிப்பெட்டொன்றில் எழுதி வைத்திருந்தான். அந்தக் குறிப்பேட்டை சமநாதம் பத்திரிகைசுழலம் ஏற்கனவே மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தியிருந்தோம்.

பிரகரிக்கப்பட்டது நீக்கப்பட்ட வாசகங்களையும் அதன் அர்த்தங்களையும் ஒருங்கே சேர்த்துப் பார்ப்போம்

☞ காந்தியின் உண்மைத்தன்மைப்பற்றி.....

☞ ஒரு மனிதனின் ஒழுக்கமான, கண்ணியமான, வாழ்வுமுறையைக் கற்றிருந்தான்.

☞ எமது தேசத்தைப் பற்றி, அதன் பெருமைகளைப்பற்றித் தெரியாதவர்களுக்கு, எமது தேசத்தில் பற்றுவுருவதற்குரிய சாத்தியப்பாடு இல்லைத்தான்.

☞ ஒரு போராளி கற்பும்பொழுது தன் தேசத்திற்குத் தேவையானதைக் கற்றினான். தன் போராட்ட வாழ்வுமுறைக்குத் தேவையான

தைக் கற்றினான். கல்வியை தன் தேசத்திற்கு தேவையானதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

☞ஒரு போராளியாக, அதாவது உண்மையை விளங்கிக்கொண்ட மனிதர்களாக இருந்தார்கள்.

இந்திய தேசப்பிதா காந்தியை எழுந்தமானமாக விமரிசிக்க மேற்குறித்த சொற்றொடரை அப்போராளி பாவிக்கவில்லை. வரலாற்றை அப்படியே மண்பாடம் செய்வதைவிட; ஆய்வுடன் வரலாற்றை அறியவேண்டும் என்பதற்காகவே "காந்தியின் உண்மைத்தன்மைப்பற்றி" என்ற சொற்றொடரை அவர் பாவித்திருந்தார்.

ஆனால் அர்த்தம் நிறைந்த அந்த வாந்தத்தைப் பிரயோகத்தை நீக்கிவிட்டு "சத்திய வாழ்வுப்பற்றி" என்று மாற்றி அடிப்படையாகக் கருத்தையே கொலைசெய்துவிட்டார்.

அமைப்போரும் சமுதாயத்திற்கு போராளிகளே முன்னுதாரணமாக இருக்கவேண்டும் — இருக்கமுடியும். அதற்கான ஒழுக்கம், கண்ணியம், சமுதாய வாழ்வு என்ற பண போராளிகளிடம் திரும்பப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர்கள் தான் இந்தப் புதிய சமுதாயத்தின் உண்மை மனிதர்கள். அந்த உயர்ந்த மனிதர்களுக்கே உரிய ஒழுக்கம், கண்ணியம், சமுதாய வாழ்வு மிக்க மேற்குறித்த சொற்றொடரை அப்போராளி ஒரு கட்டுரை செய்திருக்கிறார். இதுக்கு வேண்டாம் என்ற கருத்துக்குள் இடம் கொடுக்கப்பட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தர்களுக்கே உரிய ஒழுக்கம், கண்ணியம், சமுதாய வாழ்வுமுறைகளை தனது போராட்ட வாழ்வில் ஒரு போராளி கற்றிருந்தான்.

இந்த உண்மை சமுதாய தேவை, குறிப்பிட்ட பசுதி ரிக நிறுவனத்தின் பார்வையில், அவசியம் அற்றதாகக் கருதப்பட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒரு மாணவன் எதைக் கற்க வேண்டும்? அந்தக் கல்வியின் பயன்பாடு எதற்குச் சேவை செய்வதாக இருக்கவேண்டும் என்ற கேள்விகளுக்கான புரட்சிகரமான விடைகள் மக்கள் அறியக் கூடாததொன்றாகக் கருதப்பட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இதற்கு முன்னரும் "ஒரு போராளியின் பார்வையில் கல்வி" என்ற தலைப்பில் ஒரு முரசொலி ஒரு கட்டுரையை பிரகரித்திருந்தது. அதன் அடிப்பகுதியில் கோட்டையில் வீரமணமடைந்த பிரதிபனின் குறிப்பேட்டில் இருந்த "போராட்டம் என்ற காலத்தைத் தீர்மானிக்கிறது" என்ற வாசகத்தின் கட்டுரை முடிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் 20.11.90 அன்று பிரகரமாய் அந்தக் கட்டுரையில் மேற்குறித்த வாசகம் நீக்கப்பட்டு பிரகரிக்கப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிமை மனோபாவத்துடன் கூடிய சுயநலத்துடன் வாழமுனையும் ஒரு தனிமனிதனுக்கு இருக்கத் தேவையற்றதை — இருக்கமுடியாததை கட்டுரையிலிருந்து விலக்கியிருக்கின்றார்கள்.

இத்தகைய பிற்போக்குத் தனமான பத்திரிகை நிறுவனங்களின் பார்வையில் சமூகமேம்பாடோ அல்லது நியாயமண்பான்மையோ தேவையற்றதுதான், ஒட்டு மொத்தத்தில் மாற்றங்களை இயக்கனால் ஜீரணிக்கமுடியவில்லை. பழைய சிந்தனைகளிலிருந்தும், சமுதாய நோக்கற்ற பார்வைகளிலிருந்தும் மீள் விரும்புகின்றார்கள்.

போராட்ட காலகட்டத்திலும் சினிமா நடிப்புகளைப் பற்றி எழுதுவதிலேயே தான் காலத்தை ஒட்டுகின்றார்கள். மேலும், எமது மக்களை இலிக்கொள்ளச் செய்யவும், போராட்டத்தின் வெற்றியில் அவர்களின் இருக்கும் நம்பிக்கையைச் சிதைக்கச் செய்யும் தோக்குடன் சிறிலங்கா அரசு செய்யவேண்டிய பிரச்சாரத்தை இங்கே, தலைப்புச் செய்தியாகப் பிரசுரித்து அரசு விசுவாசத்தைக் காட்டிக்கொள்ள முற்படுவதும் பத்திரிகா தர்மத்துக்குச் செய்யும் துரோகங்களாகும்.

இத்தகைய பத்திரிகைகளின் உரிமையாளர்களினதோ, அல்லது ஆசிரியர்களினதோ தனிமனித உணர்வுகளைப்பற்றி நாம் அலட்டிக்கொள்ளப் போவதில்லை. ஆனால் பிரச்சனை எங்கே எழுகின்றது என்றால்... இத்தகைய மனோநிலை கொண்டவர்கள் மக்களுக்கு கருத்துக்களை ஊட்டவேண்டிய பத்திரிகைகளின் உரிமையாளர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் இருப்பதுதான் சமூகத்திற்கானது.

இத்தகையவர்களின் குறுகிய நோக்கம் கொண்ட சொத்த வீழ்ப்பு - வெறுப்புக்கள் பத்திரிகைகளின் கருத்தாகப் பரிணமிக்கும்போது

மக்கள் விழிப்புணர்ச்சி பெறுவதிலிருந்து தடுக்கப்பட்டு விடுகின்றார்கள்.

இப்பொழுது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் வீறுடன் வெற்றிநடை போடுகின்றது. இந்தப் போராட்டத்தின் தேரடி விளைவாக எமது மக்கள் சொல்லொணாத துயர்களை அடைகின்றார்கள்.

அத்தகைய துயர்களையும், அழிவுகளையும், நிழ்ப்பத்தங்களையும் எதிர்கொண்டபடி யேதான், விடுதலைப்பெற்ற புரட்சிகரமான சமுதாயம் ஒன்றை அமைக்கப்பாடுபடுகின்றோம்.

சாதிவெறிகள் அற்ற, மூடநம்பிக்கைகள் களையப் பெற்ற, பிற்போக்குச் சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்ட, மதவெறி இல்லாத, சமூக உணர்வுகள் மேலோங்கிய தமிழீழ சமுதாயத்தைப் படைக்க முயலுகின்றோம்.

பத்திரிகைகளுக்குக்கும் சமூகப்பொறுப்புக்களை, தார்மிக்கடமைகளை பத்திரிகை நிறுவனங்கள் புரிந்துகொண்டு இந்த உயரிய, பொதுநோக்கிற்கு தமிழீழத்தின் பத்திரிகைகள் தங்களையும் அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.

மேற்குறித்த சமுதாய இலட்சியங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத நடைமுறைப் படுத்தவதற்கு தடையாசவுள்ள பத்திரிகை நிறுவனங்களோ, அல்லது பத்திரிகை ஆட்சியர்களோ, தமிழீழ மக்களை தவறான வழிக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய கருத்துக்களையே தொடர்ந்தும் மக்கள் மத்தியில் பரப்புவார்கள்.

போரும், போர் நிறுத்தங்களும்,

புரட்சிகர ஆயுதப்போர் வடிவம் எடுத்துள்ள ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் போரும், போர் ஓய்வும், பேச்சு வார்த்தைகளும் நிகழ்வது வழமை. உலக விடுதலைப் போராட்ட வரலாறுகள் இதற்கு சான்று பகிக்கின்றன. தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் எமது இயக்கமும் தனது நீண்ட, தொடர்ச்சியான ஆயுதப் போராட்ட வரலாற்றில் பல தடவைகள் போர் நிறுத்தம் செய்திருக்கிறது. பேச்சுவார்த்தைகளையும் நடாத்தியிருக்கிறது. எத்தகைய சூழ்நிலையில், எவ்வித நிர்ப்பந்தங்களால் இந்தப் போர் நிறுத்தங்களும் பேச்சுக்களும் நடைபெற்றன?

இந்தப் போர் நிறுத்தங்களையும் பேச்சுக்களையும் முறித்துக்கொண்டது யார்?

எமது எதிரியான சிங்கள அரசு-இராணுவ அடக்குமுறைப் பாதையை நாடுவதன் நோக்கமென்ன?

எமது தேசியப் பிரச்சனைக்கு சமாதான வழிமுலம் நிரந்தரத் தீர்வு ஏற்படுவது சாத்தியமா?

இப்படியான கேள்விகளுக்கு இங்கு தெளிவான விளக்கங்களை அளிக்க முயற்சிக்கிறோம்.

முதலாவது

போர் நிறுத்தம்

1985-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 18-ந் திகதி சிங்கள ஆயுதப் படைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கும் மத்தியில் முதற்றடவை யாகப் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. இந்திய அரசு இந்தப் போர் நிறுத்தத்தை ஒழுங்கு செய்தது. போர் நிறுத்த விதிகளும் கட்டுப்பாடுகளும் சிறிலங்கா அரசுக்குச் சார்பாக இருந்தமையால் நாம் கரும் ஆட்சேபம் தெரிவித்தோம். ஆயினும் இந்திய அரசு தந்த உறுதிமொழிகள் காரணமாகவும், இந்தியாவின் சமரச முயற்சிக்கு குந்தகமாக இருக்க விரும்பாததாலும் நாம் போர் நிறுத்தத்தைப் பேண முடிவு செய்தோம். போர் நிறுத்தப் பிரகடனத்தை அடுத்து ஆடி மாத முதற்பகுதியில் பூட்டான் தலை நகரான திம்புவில் இந்திய அரசின் மத்தியத்துவத்தின் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமான.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துடன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எம்., டெலோ, பி.டொனாட், ஈரோல் போன்ற அமைப்புக்களும் பேச்சுக்களில் கலந்து கொண்டன. திம்புவில் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமான திவிருந்து சிங்கள இராணுவம் போர் மீறல் நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. திருக் கோணமலை மாவட்டத்தில்

பல தமிழ்க் கிராமங்கள் தாக்கப்பட்டன. பல அப்பாவித்தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்ப்பெண்கள் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டனர். இது பற்றி நாம் ஆட்சேபித்த பொழுது, 'இலையெல் லாம் சிறிய சம்பவங்கள்' என்று கூறி இந்திய அரசு சிங்கள இராணுவத்திற்காகப் பரிந்து பேசியது. தான் ஒழுங்கு செய்த பேச்சுவார்த்தைகள் முறிந்து போகக் கூடாது என்பதில் இந்திய அதிகாரிகள் அந்த அக்கறை காட்டினர். ஆனால் அதே சமயம் பேச்சுவார்த்தைகளை முறித்து விடவேண்டும் என்பதில் சிங்கள அரசும் சிங்கள இராணுவமும் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டன. இதனால் பேச்சுகள் நல்லெண்ணத்துடன் நடைபெறவில்லை.

திம்பு பேச்சுக்களின் போது தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சனைக்கு அடிப்படையான நான்கு கோட்பாடுகளை விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் முன் வைத்தது. சகல தமிழ்க் குழுக்களும் இதனை அங்கீகரித்தன. தமிழீழ மக்கள் ஒரு தேசிய இன அமைப்பைக் கொண்டவர்கள்; அவர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு தாயகப் பூமி உண்டு; ஒரு தேசிய இனம் என்ற ரீதியில் தமிழீழ மக்கள் சுயநிர்ணய (தன்னாட்சி) உரிமைக்கு உரித்தானவர்கள்; மலையக தமிழ் மக்களுக்கு குடியரிமை யும் சகல அரசியல் சுதந்திரங்களும் வழங்கப்படவேண்டும்.

இந்தக் கோட்பாடுகளை அங்கீகரித்து அவற்றின் அடிப்படையில் தமிழீழ மக்களின் தேசியப் பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வுத்திட்டம் முன்வைக்கப்படவேண்டும் என்ற விடுதலைப் புலிகளினதும் மற்றைய தமிழ் அமைப்புக்களினதும் ஏகோபித்த கோரிக்கையை சிறிலங்கா அரசு பிரதிநிதிகள் நிராகரித்தனர்.

தமிழீழ மக்கள் ஒரு தேசிய இனமல்ல, அவர்களுக்கு தனித்துவமான ஒரு தாயகமும் இல்லை, தன்னாட்சி உரிமையும் இல்லை. தமிழீழ மக்களுக்குக் கிடையாது, என்ற ரீதியில் சிங்கள அரசு எதிர்ப்பு காட்டிப் பேசியது. இனிப்பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற அளவிற்கு சிங்கள அரசு தனது நிலைப்பாட்டை இறுக்கியது.

அதே சமயம் எமது கோட்பாடுகளில் நியாய மில்லை என்றும் விற்றறைக் கைவிடுமாறும் இந்திய அரசும் ஒரு புறம் அழுத்தம் போட்டது.

சிங்கள அரசுகளின்

சுயநுயம்

இப்படியாகத் திம்பு பேச்சுவார்த்தைகள் சிக்கலடைந்த வேளையில், அதாவது 1985ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் நடுப்பகுதியில், சிங்கள இராணுவம் வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள சில கிராமங்களைச் சுற்றி வளைத்து, பெண்கள் குழந்தைகள் உட்பட, இருநூறுக்கும் அதிகமான அப்பாவித் தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவித்தது.

இந்த மிகுந்தனமான இனக் கொலைச் சம்பவம் திம்புப் பேச்சுக்களை அர்த்தமற்றதாகியது. தமிழர் பிரச்சனைக்கு எந்தவகையான தீர்வை சிங்கள இனவாத அரசு விரும்பியது என்பதற்கு இந்தச் சம்பவம் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது.

எனவே நாம் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளை பின்னகரிக்கத் தீர்மானித்தோம். ஏனைய அமைப்புகளும் வேறு வழியில்லை என்பதால் விடுதலைப்புலிகளின் தீர்மானத்தை ஆதரித்தன. பேச்சுக்களை தொடர்ந்து நடத்த இந்திய அரசு எடுத்த முயற்சிகள் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. இந்தியா அரங்கேற்றிய திம்பு அரசியல் நாடகம் இட நடுவே முடிவுற்றபோதும் சிங்கள இனவாதத்தின் சுயருபத்தை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டியது.

இரண்டாவது

போர் நிறுத்தம்

1987ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 29ம் திகதி இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டதின்குறி மீண்டும் இரண்டாவது தடவையாக சிங்கள ஆயுதப்படைகளுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் மத்தியில் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. இதனையடுத்து இந்திய ஆக்ரமிப்பு இராணுவம் "அமைதிக்கும் படை" என்ற போர்வையில் தமிழீழத்தில் காலை வைத்தது.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை எமது இயக்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனினும் முன்னாள் பாரதப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி எமது தலைவர் பிரபாகரனை டில்லியில் சந்தித்து சில வாக்குறுதிகளை அளித்தார். இதன் அடிப்படையில் எமது மக்களின் நலன்கள் பாதிக்கப்படாத வரை இந்தியாவின் சமரச முயற்சிக்கு இடையூறாக திற்பதில்லை என ஆரம்பத்தில் நாம் முடிவெடுத்திருந்தோம்.

எமது நல்லெண்ணத்தின் எடுத்துக்காட்டாக கணிசமான தொகையில் ஆயுதங்களையும் ஒப்படைத்தோம். ஆயுத ஒப்படைப்பை அடுத்து எமது போராளிகள் அனைவருக்கும் பொதுமன்னிப்பு வழங்குவதாக சிறிலங்கா அரசு அறிவித்தது. ஆனால் சிங்கள அரசின் போர் நிறுத்தமும் பொதுமன்னிப்பும் நீண்டகாலம் நீடிக்கவில்லை.

1987ம் ஆண்டு ஜப்பன் மாதம் ஆரம்பத்தில் சிறிலங்கா கடற்படையினர் எமது தளபதிகள் குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட 17 போராளிகளை பருத்தித்துறைக்கடலில் வைத்து கைது செய்தனர். இது பாரதாரமான ஒரு போர் நிறுத்த மீறல் நடவடிக்கை மட்டுமல்லாது பொது மன்னிப்பையும் கேலிக்கூத்தாக்குவது எனது கோரிக்கையாக இருக்கிறது. போராளிகள் பின்னர் இந்திய இராணுவத்திடம் கையளிக்கப்பட்டபோதும், அவர்களை கொழும்புக்கு கொண்டு சென்று விசாரிக்க வேண்டுமென சிங்கள அரசு விடாப்படியாக நின்று.

இறுதியில் இந்தியாவினதும் சிறிலங்கா வினதும் கூட்டுச்சதியால் எமது தளபதிகள் உட்பட 12 வீரர்கள் சாலைத்தழுவிக் கொள்ள நேர்ந்தது.

தமிழீழ

இந்தியப் போர்

1987 ஜப்பன் மாதம் 10ம் திகதி இந்திய-புலிகள் யுத்தம் முண்டடை அடுத்து சிங்கள ஆயுதப்படைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் மத்தியிலான போர் நிறுத்தமும் முறிவடைந்தது ஒரு புறம் இந்திய இராணுவத்தையும், மறுபுறம் சிறிலங்கா இராணுவத்தையும், இன்னொரு புறம் இந்திய கூலிப்படைகளாகச் செயற்பட்ட தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களையும் எதிர்த்து புலிப்படை வீரர்கள் போர்க்களம் புழுந்தனர்.

முன்றாவது

போர் நிறுத்தம்

புதிய ஜனாதிபதியாக பிரேமதாசா பதவி ஏற்றியதை அடுத்து விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு அமைத்தார். 1987ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் நிபந்தனைகள் எதுவுமற்ற முறையில் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமான. இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தையின்போது, அதாவது 1989ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் நடுப்பகுதியில் சிறிலங்கா அரசும் விடுதலைப் புலிகளும் இயக்கமும் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டிற்கு வந்தன. அதிகாரபூர்வமான கூட்டறிக்கையாக இந்தப் போர் நிறுத்தம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

சிங்கள ஆயுதப் படைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் மத்தியில் போர் நிறுத்தம் மேண்பட்டபொழுதும் தமிழீழத்தில் இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிரான யுத்தம் தொடர்ந்தது.

இந்திய ஆக்ரமிப்பு இராணுவத்தை தமிழீழ மண்ணிலிருந்து வெளியேற்றிவிடவேண்டும் என்ற நோக்கின் அடிப்படையில் தான் எமது இயக்கம் சிறிலங்காவுடன் பேச்சுக்களை நடாத்தியது. சிங்கள அரசுக்கும் அதே நிர்ப்பந்தம் இருந்ததால் பேச்சுக்கள் கரையாமலே முறையில் தொடர்ந்தது. புலிகள் இயக்கத்தை அழித்து, தமிழர் சுதந்திர இயக்கத்தை நசுக்கி, சிங்கள அரசின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறவதற்காக தமிழீழ மண்ணில் இரத்தம் சிந்திக்கொண்டிருந்த இந்திய அரசுக்கு விடுதலைப் புலிகளின் இந்த ராஜதந்திர நகர்வு பெரும் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. மகத்தில் கரி பூசியபடி, வேண்டாவெறுப்புடன் தனது

நெஞ்சில் விடுதலை நெருப்பைச் சும்பவன்
நேரில் எதிரியைக் கண்டு கொதிப்பவன்
அஞ்சுதல் எனும் உணர்வை அறிகிலான்
ஆட்டைத் தூக்கிக் கொஞ்சி மகிழ்கிறான்
வெஞ்சமர்க் கனம் மீதிலே வேங்கையாய்
வீறுகொண்டுமே பகைவனைக் கொன்றிடும்
மிஞ்சின் நெஞ்சிலே "மனிதம்" சிரித்திடும்
புலியின் குட்டியின் கைகளில் குட்டியா?

பேச்சுவார்த்தைகளும்

ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தை திருப்பி அழைக்கவேண்டிய தவிர்க்கமுடியாத நிலைக்கு இந்தியா தள்ளப்பட்டது.

1990ம் ஆண்டு பங்குனி மாதத்துடன் இந்திய இராணுவம் தமிழீழ மண்ணிலிருந்து வெளியேறியது. கொழும்பு பேச்சுவார்த்தைகள் அந்நிய ஆக்கிரமிப்பு பிற்கு ஒரு முடிவுசட்டியதே தவிர தமிழீழ மக்களின் அடிப்படையான பிரச்சனைகள் எதனையும் தொடர்நிற்கவில்லை. தமிழீழன் சுய நிர்ணய உரிமைக்கு ஆப்பு வைத்த அரசியலமைப்பின் ஆரவறு சட்டத் திருத்தத்தை நீக்கிவிடவேண்டுமென விடுதலைப் புலிகள் விடுத்த கோரிக்கையையும் அரசு தட்டிக்கழித்துவந்தது.

சிங்கள அரசின் போர் தயாரிப்பு

பேச்சுவார்த்தைகள் 15 மாதங்களாக இருப்பதோடும், தமிழீழத்தில் நிலவிய அரசியல் வெறுமையைப் போக்க பிரேமதாசா அரசு எந்தவிதமான உறுப்படியான நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க மறுத்தது. அதேசமயம் பேச்சுக்களை ஒருபுறத்தில் நடாத்திக்கொண்டு, மறுபுறம் தனது ஆயுதப் படைகளை நவீனமாக்கப்படுத்தி பலப்படுத்துவதில் அரசு போரார்வம் காட்டியது. புதிய படைப் பிரிவுகளை உருவாக்கிப்போட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து நவீன ஆயுதங்களையும் பெற்றுக்கொண்டது. பேச்சுவார்த்தை என்ற போர்வையில் யுத்தத்திற்கான ஆயுதங்களை அரசு செய்தது.

இது ஒரு புறமிருக்க, தென் தமிழீழத்தில் சிங்களக் குடியேற்றமும் துரித கதியில் நடைபெற்றது. எமது ஆட்சேபனைகளையும் அசட்டை செய்து புதிய குடியேற்றத்திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அதமாதிரிமன்றி, எமக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறி, பெரும் தொகையில் சிங்கள காவல்துறையினர் இப்பகுதிக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

1990ம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில் சிங்கள இராணுவம், சிங்கள காவல்துறையினரும் போர் நிறுத்தத்தை மீறும் ஆக்கிரமும் நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர்.

முன்பெல்லாம் ஞகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடந்த இராணுவத்தினர் ரோந்து நடவடிக்கையில் இறங்கப்போவதாக வற்புறுத்தினர், சில சந்தர்ப்பங்களில் புலிகளின் காலில் நிலைகளை உடைத்தெறித்து இராணுவம் வெளியேற முயற்சித்தது. இதனால் வலுயிராவினும், மட்டக்களப்பிலும் மோதல் சம்பவங்கள் வெடித்தன. இந்த மோதல்கள் இறுதியில் முழு அளவிலான போராக பரிமாணம் எடுத்தது.

இதற்கிடையில் போர் நிறுத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்காகநாம் எடுத்த முயற்சிகளும் தோல்வியைக் கண்டன. ஏனென்றால் சிங்கள இராணுவம் போர் நிறுத்தத்தை விரும்பவில்லை. தமிழீழ பிரச்சனைக்கு உறுப்படியான தீர்வுத் திட்டம் எதையும் முன்வைக்க விரும்பாத அரசு யுத்தத்தை நாடியது.

சென்ற ஆண்டு ஆனிமாதம் 10ம் திகதி ஆரம்பமாகிய போர் என்றும் மூலையில் கையெழுத்துக்கு எதிராக ஏவப்பட்டது.

போர் ஆரம்பமாகிய ஒரு சில மாதங்களில் போர் நிறுத்தம் செய்து சர்வதேச மத்தியத்துவத்தின் கீழ் பேச்சுக்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டுமேனில் உலக நாடுகள் சிறிலங்காவை கோரிவந்தன. இராணுவ தரப்பில் பாரிய உயிர்ச் சேதத்தையும் களத்தில் பல சிங்கள இறந்தோர்களும் தானாக போர்நிறுத்தம் செய்யத் தயங்கியது. சர்வதேச மத்தியத்துவத்தின் கீழ் தமிழீழ பிரச்சனை உலக முக்கியத்துவம் பெறுவதையும் சிங்கள இனவாதிகள் விரும்பவில்லை.

புலிகளின் போர் நிறுத்த அறிவிப்பு

அந்த நிலையிலும் புத்தாண்டிலிருந்து ஒருதலைப்பட்சமாக காவலையுறையற்ற போர்நிறுத்தம் செய்ய நாம் முடிவெடுத்தோம், தமிழீழ பிரச்சனையில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்ட சில உலக நாடுகளின் யோசனையை நாம் நிராகரிக்க விரும்பவில்லை. அத்துடன் போரினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளவர்களை அவலப்படும் எமது மக்களின் நிலையை உலக அரங்கில் எடுத்துச் சொல்லி அவர்களுக்கு நிம்மதியையும் நிவாரணத்தையும் தேடிக்கொடுக்க விரும்புகிறோம்.

எனாம். இதன் பிரகாரம் மார்ச்சி 29ம் திகதி மூன்று நாட்கள் அவகாசம்கொடுத்து நாம் ஒருதலைப்பட்சமாக போர் நிறுத்தத்தை பிரகடனம் செய்தோம். இந்தப் போர் நிறுத்தத்தை நாம் பிரகடனம் செய்ததிலிருந்து நிகழ்ந்த சம்பவங்கள்பற்றி எமது மக்கள் அறிவார்கள். சிங்கள இராணுவம் தொடர்ச்சியாக யுத்த நிறுத்த மீறல்களைச் செய்து விட்டு எம்மீது பரிசீலனை செய்தியது என்பதையும், போர் நிறுத்தத்திற்கும் பேச்சுக்களுக்கும் எவ்விதமான அநீதியான, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிபந்தனைகளை சிறிவங்கா அரசு விதித்து என்பதையும் எமது மக்கள் அறிவார்கள். இது சம்பந்தமாக எமது இயக்கம் விரிவான அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டிருக்கிறது.

அடிமைகொள்ள விரும்புகிறது. தமிழீழ மக்களை ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்க சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் மறுக்கிறது. தமிழீழ மக்களுக்கு ஒரு தாயகப்பூமி உண்டென்பதை நிராகரிக்கிறது. தமிழீழன் தன்னாட்சி உரிமையை கௌரவிக்க மறுக்கிறது. ஒற்றையாட்சி, ஒரே தேசம், ஒரே பிரதேச ஒருமைப்பாடு, என்ற கோட்பாடுகளை முன்வைத்து இலங்கைத் தீவுமுழுவதும் சிங்கள இறைமையை உட்பட்டதாக வரட்டு வேதாந்தம் பேசுகிறது. இந்தப் பேரினவாத அரசியல் சித்தாந்தத்தை இறுக்கப் பிடித்திருக்கும் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் தமிழீழ மக்களின் தேசியப் பிரச்சனைக்கு தியாயமான ஒரு தீர்வை ஒரு போலுதும் முன்வைக்கப்போவதில்லை.

போர்நிறுத்தங்கள் செய்து, பேச்சுக்களை நடாத்தி சமாதான வழிமுறை மூலம் ஒரு தீர்வைக்கான நாம் பல நல்லெண்ண முயற்சிகளை மேற்கொண்டோம். சமாதானத்தின் கதவுகளை நாம் முடிவிலில்லை என்பதை நாம் சர்வதேச உலகிற்கு நிரூபித்தது காட்டிவிட்டோம். சிங்கள அரசு சமாதானப் பாதைக்கு தயாரில்லை என்பதை இன்று சர்வதேச சமூகம் உணரத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த சூழ்நிலையில், தமிழீழ மக்கள் தங்களது அரசியல் நிலைமையைத் தாமத நிச்சயித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறுவழி ஒன்றுமில்லை.

மாற்றங்கள்...

- நாடகம் -

விடுதலைப்புலிகள் மாணவர் இயக்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட "மாற்றங்கள்" என்ற நாடகம் தற்போது மாணவர்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது.

மரபுவழி நாடகங்களைப் போன்று இடைவிடாத சம்பாசினை, யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பான நடப்புகள் - காட்சிகள், என்றில்லாமல் கதை யின் ஒட்டமும் - நடிப்பும் யதார்த்தத்துடன் பின்னிப்பிணைந்து அந்தந்தக் கதாபாத்திரங்களுக்கே உரிந்தான நடமாட - உடை - பாவனைகளுடன் நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கதையின் பிரதான கரு தீர் போதய மாணவர்களின் மன நிலையைத்தான் மையப்படுத்தியுள்ளது.

சிங்கள - பௌத்த பேரினவாதத்தின் குறிவிடுகளையும், அதனது தன்மைகளையும், தற்போதய போர் நெருக்கடிக்கிடையே போர்க்குணம் கொண்ட மாணவர்களைப் - அவர்களது பெற்றோர்களையும், சகோதரிகளையும்,

தமிழ் மக்களின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் இந்தப் போர்ச் சூழலிலும் பரந்து சிந்திக்காது சுயதலையையே பிரதானப்படுத்தும் சிலரது மனோபாவங்களையும் செயற்பாடுகளையும், அன்றைய மனோபாவம் கொண்டவர்களினதும், பிற்போக்குச் சித்தனைகளில் ஊறித்திளைத்தவர்களது சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகளையும் சில பாத்திரப் படைப்புகளுக்கூடாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள்.

தாங்கமுடியாத - கொடூரம் நிறைந்த சிங்கள பாசிச அடக்குமுறைகளிலிருந்து விடுபட கற்கும் கல்வி நங்களுக்கு உதவவில்லையே என்ற ஆத்திரத்தை, ஆதங்கத்தை பிரதானமாக வெளிப்படுத்துகின்றார்கள்.

தங்களது ஆத்திரம் கல்வி மீதல்ல கல்வி அமைப்பு மீதே என்பதையும் அது மண்ணுக்கும், மக்களுக்கும் உதவும் வகையில் மாற்றப்படவேண்டும் என்ற கருத்தையும் முன்வைக்கிறார்கள்.

வழமையாக ஒரு நாடகத்தில் காட்சிகள் மாறும்போது நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் விரும்புவது போன்றது ரசிகர்களிடம் உணர்வுகளை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் "மாற்றங்கள்" வித்தியாசமாக அமைந்துவிட்டது.

கதாபாத்திரங்களும், காட்சியமைப்புகளும் ஒரே பார்வையில் தெரியக்கூடியவற்றில் நாடகம் நகர்த்திச் செல்லப்படுவதால் "நடிக்கப்படுகின்றது" என்ற உணர்வைவிட ஒரு உண்மை திழ்வுவத்தரிசிக்கும் மன உணர்வுவத்தரின் இந்த நாடகம் கொடுக்கின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொரு கட்டின் பயன்படுத்தப்படாதது யதார்த்தமான நடிப்புக்கு மேலும் வலு சேர்த்திருக்கின்றது.

ஒரு கண்ணோட்டம்

இது நாடகத்தை உருவாக்கி - நெறியாண்டவர்களின் தோக்கத்தை வெற்றி பெறச் செய்துள்ளது.

அடுத்ததாக, சில முக்கிய யமான காட்சிகள் வரும் போது ரசிகர்களுக்கு மத்தியில் வைக்கப்பட்டிருந்த "புரூச" மூலம் காட்சிச் சேற்ற வகையில் ஒளி எழுப்பி நடிக்கப்பட்டுள்ளது.

கருத்துக்களை அடைந்து விடுகின்றார்கள்.

வழமையாக இத்தகைய இசைமுழக்கங்கள் ரசிக்களுக்கு ஒரு சிலிர்ப்பைக் கொடுக்கத்தான் - நாடக நெறியாளர்களோ அல்லது திரைப்பட நெறியாளர்களோ பயன்படுத்துவார்கள்.

ஆனால் இங்கே முரசமுழக்கம் நெஞ்சை நெருடுவதற்காகவும், சொல்லப்படப்போகும் கருத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பறைசாற்றுவதற்காகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

ஒருவகையில் சொல்லப்போனால் முரச முழக்கம் காட்சிக்கு பின்னணி கொடுக்கவில்லை. அது ஒரு கதாபாத்திரமாகமாரி தடித்திருக்கின்றது.

சிங்கள - பௌத்த பேரினவாதம் தமிழர்களைக் குதறிக்கிழிக்கின்றபோதும்,

பேரினவாத பூதமும், அதுனுடன் சேர்ந்திருந்த பிற்போக்கு சக்திகளும் அழிக்கப்படும்போதும், முரசு நன்றாகவே அ(ந)டித்துள்ளது.

நாடகம் தொடங்கும்போதே நாடகபாத்திரங்களில் பலர் தீவட்டிகளைகளையிலேத்தியப்படி ரசிகர்களுக்குப் பின்னர விருந்து மேலடைய நோக்கிச்

சென்ற நாடகத்தை ஆரம்பிக்கின்றார்கள்.

இது ரசிக்களைக் கவர்வதற்காகச், செய்யப்பட்ட ஒரு உத்தயம்நதான். இதன் மூலம் ஆரம்பத்திலேயே நாடகத்துக்கு ஒரு விழிவிழிப்பை கொண்டுள்ளது விடுகின்றார்கள். அந்நெறியுற்றுப்புகள் முடியும் வரை நாடகத்தை நகர்த்திச் சென்றது மாணவர் இயக்கத்திடம் இருந்த திறமையைக் காட்டுகின்றது.

17, 18 வயது மாணவ, மணிகளால் எமது சமூகத்திற்கு நல்ல பல கருத்துக்களைக் கலைவடிவங்கள் எங்கூட கொடுக்கமுடியும் என்பதை "மாற்றம்" என்ற இந்த நாடகம் உணர்த்தியுள்ளது.

வானத்தில் போர் விமானங்களும் உலங்கு வானூர்திகளும் சுற்றிச் சுழன்று கருநாடலில் குண்டுகளை வீசும் சூழ்நிலையிலும் மணப்பாதிப்புக்கு இலக்காகாமல் தொடர்ந்து மன உணர்ச்சிகளைக் கொடுக்க - நடித்து மக்களை எழுக்கியூட்டச் செய்ய முடியும் என்பதை மாணவர் இயக்கம் நிரூபித்து வருகின்றது.

இந்த மாணவக் கலைஞர்களினால் போர்க்கால கலைவடிவங்கள் பாரிய வழர்ச்சியைக் காணும் என்பது திண்ணாம்.

சாதியமும் - புலிகளும்

காலங்காலமாக, தமிழீழ சமூகத்தின் உணர்வுடன் கலந்திருந்த- வெறுக்கத்தக்க- ஒடுக்குமுறையாகிய சாதியப் பேய் இன்று தனது பிடியை இழந்து வருகின்றது. எமது 18 வருடகால ஆயுதப் போராட்டம், இதைச் சாதித்துள்ளது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்படைந்து வர-வர சாதியத்தின் முனையும் மழுக்கிவருகின்றது.

அப்படியிருந்த பொழுதிலும் சாதிய ஒடுக்கு முறையின் வெளிப்பாடுகளை சிற்சில இடங்களில் இன்றும் காணக்கூடியதாகவே உள்ளது. அவ்விதம் நாம் சந்தித்த ஒரு முக்கிய சம்பவத்துடன் கட்டுரை ஆரம்பமாகின்றது.

சாதியம் தொடர்பான புலிகளின் கருத்தை இக்கட்டுரை தொட்டுச்செல்கின்றது.

யாழ்ப்பாண நகருக்குச் சமீபமாக ஒரு கிராமம், அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு நல்ல தண்ணீர் கிணறு இருக்கிறது. அந்தக் கிணறு அமைந்திருக்கும் காணி ஒரு தனிமனிதருக்குச் சொந்தமானது. அந்தத் தனிமனிதர் தன்னை ஒரு 'உயர்சாதிகாரர்' என எண்ணிக்கொள்பவர். அந்தக் கிராமத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர் எனப்படும் ஒரு மக்கள் பிரிவும் இருக்கிறது. இந்த மக்களுக்கு குடிதண்ணீர் வசதியில்லை. இவர்கள் இந்த நல்ல தண்ணீர்க் கிணற்றிற்கு வருகிறார்கள். தண்ணீர் அள்ளுவதற்கு முயற்சிக்கிறார்கள். இதைக் கண்டதும் கிணற்றுக் காணியின் சொந்தக்காரர் ஒடிவருகிறார். தண்ணீர் எடுப்பதற்குத் தடைவிதிக்கிறார். தாழ்த்தப்பட்டோர் தனது கிணற்றை திட்டக்கூடாது என்றார்.

இதே போன்று வடமராட்சியில் ஒரு சம்பவமும், காரைநகரில் ஒரு சம்பவமும் நடக்கின்றது.

பாதிக்கப்பட்ட அந்த ஏழை மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திடம் வந்து முறையிடுகின்றார்கள். விடுதலைப் புலிகள் அந்த 'உயர்சாதிகாரர்' என்பவரை அழைத்து நியாயம் கேட்கின்றார்கள். சமூகநீதி - சமத்துவம் பற்றி விளக்குகிறார்கள். மாறும் உலகத்தைப்பற்றியும்- மனித நாகரீகத்தைப்பற்றியும் பேசுகின்றார்கள். கிணற்றுச்சொந்தக்காரர்கள் இலகுவில் மரிலதாக இல்லை.

தனது காணி, தனது கிணறு, தனது சாதி என அகம்பாவம் பேசுகின்றார். உணர்ந்துப் போன சமூக மரபுகளை நியாயமாகக் காட்ட முனைகின்றார்கள்.

இவைகள் உண்மையில் நடந்த சம்பவங்கள். இப்படிச் சில சம்பவங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இன்றும் சந்திக்கின்றார்கள்.

சாதிவெறி என்ற பிசாசு எமது சமூகத்திலிருந்து இன்னும் ஒழிந்துவிடவில்லை என்பதற்கு இந்தச் சம்பவங்கள் நல்ல உதாரணம்.

ஒரு காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்தில், சாதிப்பேய் கோரத்தாண்டலம் ஆடியது. அதுதான் சமூக நீதியாகவும் பேணப்பட்டிருந்தது. பின்னர் அதற்கெதிராக, நியாயம் கேட்டு, அடக்கப்பட்ட மக்கள் போர்க்குணம் கொண்டார்கள்.

"அடக்காத்தமிழர்"? ஒரு புறமும், அடக்கப்பட்ட தமிழர்கள் ஒரு புறமாக கனத்தில் இறங்கினார்கள்.

தாழ்த்தப்பட்டோர் எனப்படும் மக்களுக்கு கோல்கள் திறந்துவிடப்பட வேண்டும், தேனீர்க்கடைகளில் பாதுகாடு காட்டப்படக்கூடாது என்பதுதான் இந்தச் சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் குறிக்கோள்.

இதற்காக மோதல்கள் நடந்தன. இரத்தம் சிந்தப்பட்டது. உயிர் இழப்புக்கும் நடைபெற்றன.

இது அன்றைய காலகட்டத்தின் ஒரு முற்போக்கான போராட்டமாகும். அடக்கப்பட்ட அந்தமக்களின் போர்க்குணம் புரட்சிராமானது.

"ஆனால் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்போரின் மனம் திறபாமல் கோவில்களைத் திறப்பதிலோ, தேனீர்க்கடைகளில் சமவுரிமை கிடைப்பதிலோ சாதியம் ஒளிந்துவிடப்போவதில்லை.

அதே சமயம் "தீண்டாமை ஒழிப்பு" என்ற பெயரில் சாதிய ஒழிப்பிற்காக கூட்டணித் தலைவர்கள் நடத்திய போராட்டம் நேரக்கூத்தானவை மட்டுமல்ல சாதியத்திற்கு எதிரான அடக்கப்பட்ட மக்களின் போர்க்குணத்தைத் தமக்கே உரிய "புத்திசாலியத்துடன்" மழுக்கடிக்கும் ஒரு சதிச்செயலுமாகும்.

இவர்கள் நடத்திய "சம பந்திப்போசனம்" என்ற நாடகம் தங்களை "உயர்சாதிகாரர்கள்" என தம்பட்ட அடித்து விளம்பரப்படுத்தத்தான் பயன்படுத்தினார்கள். கூட்டணியினரின் இந்தப் போராட்டங்கள் அரசியல் இலாபங்களுக்காக நடாத்தப்பட்ட விளம்பரங்களேயல்லாமல் சாதிய முரண்பாட்டை அழித்துவிடும் புரட்சிராம நோக்கத்தைக் கொண்டதல்ல

"சாதியம்" என்பது காலம் காலமாக எமது சமுதாய அமைப்பில் வேரூன்றிக்கிடக்கும் ஒரு சமூகப் பிரச்சனை. வேதகால ஆரிய நாகரீகத்தின் வர்ணகுல அமைப்பிலிருந்து சாதிப் பிரிவுகள் தோற்றம் கொண்டன என்றும், பின்னர் திராவிட சமுதாயத்தில் சாதியம் வேரூன்றிப் பரவியது என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகிறார்கள். பிராமணர்கள் வேத நூல்களை எழுதினார்கள். மனுநீதி சாஸ்திரங்களைப் படைத்தார்கள். இவற்றில் எல்லாம் பிராமணரை அறி உயர்ந்த சாதியாக கற்பித்து சாதிய அமைப்பை இறைவனின் படைப்பாக நியாயப்படுத்தினார்கள் என்றும் சில ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. சாதியத்தின் மூலத்தை ஆராய்ந்த படி செல்வது இங்கு அவசியமில்லை, எங்கிருந்தோ, எப்படியோ இந்த சமூக அநீதிமுறை தமிழீழ சமுதாயத்திலும் வேரூன்றி விருட்சமாகி விட்டது. தமிழீழ மக்களின் சமூக உறவுகளுடனும், சம்பிரதாயங்களுடனும், பொருளாதார வாழ்வுடனும், கருத்துக்கள் பார்வையுடனும் பின்னிப்பிணைந்ததாக சாதியம் உள்ளது என்பது யதார்த்த உண்மை. சாதியமுறை, தொழிற் பிரிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதால் பொருளாதார உறவுகளிலிருந்து எழுந்தது. மத நெறிசீரமை, சித்தாந்தங்களும், சட்டங்களும் சாதிய முறையை நியாயப்படுத்தி வலுவிட்ட முனைகின்றன.

கிராமியப் பொருளாதார வாழ்வை எடுத்துக் கொண்டதால் தொழிற் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் சாதிய முறை அமையப்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் ஒவ்வொரு சாதி என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு தொழில் உள்ளதமானது, மற்றைய தொழில்கள் உள்ளதம் குறைந்தது அல்லது இழக்கானது என்ற மூட நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தொழில் செய்து வாழும் மக்கள் சாதிக்காக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த தொழிற் பிரிவுகளிலிருந்தும் அவற்றிற்கு கொடுக்கப்பட்ட, பொய்யான அந்தஸ்துக்களிலிருந்தும் "உயர் சாதி," "தாழ்ந்த சாதி" என்ற மூட-நடனமான சமூக உறவுகளும் அவற்றைச் சூழவுள்ள சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களும் தோற்றம்கொள்ளின்றன.

செய்யும் தொழில் எல்லாம் உயர்ந்தது, உழைப்பில் உள்ளதமானது, இழக்கானது எனப் பாதுகாடு காட்டுவது மூடத்தனம். தொழிலின் மகத்துவத்தை சாதியம் இழிவுபடுத்துகிறது. உழைக்கும் வர்க்கத்தை, உண்மையான பாட்டாளி வர்க்கத்தை தாழ்த்தப்பட்டோர் என்றும், தீண்டாதாரர் என்றும் அவமானப்படுத்துகிறது. மனித அடிமைத்தனத்திற்கும், படுமோசமான ஒடுக்குமுறைக்கும், கரண்டல் முறைக்கும் சாதியம் காரணியாக இருந்து வருகிறது.

நீண்ட காலமாக எமது சமுதாயத்தில் நிலவிவந்த சாதிய வழக்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் தொகுத்து அந்நிய காலனித்துவ ஆட்சியாளர் சட்டமாக்கினார்கள். இதுதான் தேச வழமைச் சட்டம் எனப்படும். இச்சட்டம்

பற்றியும், சாதிய வழக்குகள் பற்றியும் விளக்குகின்றன. சாதியத்தை நியாயப்படுத்தி வலுப்படுத்த முனைவதோடு, உயர்சாதிகாரர் எனக் கருதப்படும் ஆளும்வர்க்கத்தின் அபிலாசைகளைப் பேணும் வகையிலும் இந்தச் சட்டத்தொகுப்பு அமைந்திருக்கிறது.

பிரித்து ஆளும் காலத்தில் கைதேர்ந்த அந்நிய காலனித்துவவாதிகள் மூட நம்பிக்கைகளிலிருந்து பிரிந்த சமூக வழக்குகளை சட்டவடிவமாக்கி சாதிய முரண்பாட்டை வலுப்படுத்தினார்கள். சாதியத்தால் பயனடைந்த உயர் சாதியினர் எனப்படுவோர் சாதியத்தை எதிர்க்கவில்லை. இந்தப் பழைய பிற்போக்கான ஆளும் வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தை நாடியதே தவிர எமது சமூகத்தில் நிலவும் அநீதிகளையும் ஒடுக்கு முறைகளையும் எதிர்த்துப் போராடத் துணியவில்லை.

பதவிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவர்க்காக காலத்துக்குக்காலம் சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டம் என்ற போர்வையில் சில கேலிக்கூத்துகளை நடாத்தி, அப்பாவினான அடக்கப்பட்ட மக்களின் ஆதரவுகளைப் பெற்று பதவிக் கட்டில் ஏறினார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், அவர்கள் முன்னெடுத்த தேசிய விடுதலைப் போராட்டமும், தமிழீழ சமுதாயத்தில் ஒரு யுகப் புரட்சியை உண்டு பண்ணியது எனலாம். அரசு

பயங்கரவாத அட்டுழியங்களும், அதனை எதிர்த்து நின்ற ஆயுதம் தரித்த விடுதலைப் போராட்டமும், எமது சமூக அமைப்பில் எழும்பில்லாத தாக்கங்களை விழுத்தின. பழமையின் தூங்கிக் கொண்டிருந்த எமது சமுதாயம் விடுதலை வேண்டி விழித்தெழுந்தது. வர்க்க சாதிய காழ்ப்புணர்வுகளுக்கு அப்பால் தேசாபிமானப் பற்றுணர்வு தோன்றியது. தமிழீழ மக்கள் ஒரே இன மக்கள் என்ற இனவுணர்வும் பிறந்தது. சாதிய வேர்களை அறுத்தெறிந்து எல்லா சமூகப் பிரிவுகளிலிருந்தும் சகோதரத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு தேசிய விடுதலை இராணுவத்தைப் புலிகள் இயக்கம் கட்டி எழுப்பியது. ஒரு தேசிய விடுதலை இயக்கமாக புலிகள் கண்ட வளர்ச்சியும், அவர்களது புரட்சிகர அரசியல் இலட்சியங்களும், சாதியத்திற்கு ஒரு சவாலாக அமைந்தது. தேசிய சுதந்திரத்தை மட்டுமன்றி, சாதியம் ஒழிக்கப்பட்ட ஒரு சமதர்ம சமுதாயத்தை கட்டி எழுப்பும் உறுதியான கொள்கையில் எமது இயக்கம் செயற்பட்டு வருகிறது.

புலிகள் இயக்கத்தின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும், அவர்களது இலட்சியப் போராட்டமும், சாதிவெறுபாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட புலிகளின் (11 ஆம் பக்கம், பார்க்க)

- போர்க்கைதிகள் -

கடந்த ஏழுமாத காலச் சண்டைகளின் ஆரம்பத்தில், தமிழீழத்திலிருந்து சிறிலங்கா அரசின் காவல் நிலையங்களேயும் நாம் இராணுவ நடவடிக்கையை மேற்கொண்டது தெரிந்ததே.

இந்தச் சம்பவங்களில் கைது செய்யப்பட்ட, சரணடைந்த 43 சிக்களப் போர்க்கைதிகளை அண்மையில் நாம் பிரகடனப்படுத்தியிருந்த போரிடத்தல் காலத்தில் (10.1.1991 அன்று) சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் சென்று பார்க்கவசதி செய்து கொடுத்திருந்தோம்.

தொடர்ச்சியாக போரிடத்தலைக் கடைப்பிடித்து, அதன் அடுத்தபடியாக ஒரு பேச்சுவார்த்தையை நடாத்தி அப்போர்க்கைதிகளை விடுதலை செய்யவும் எண்ணியிருந்தோம். ஆனால், நாம் பிரகடனப்படுத்திய போரிடத்தலைக் கைதிகள் சிறிலங்கா அரசு ஏற்றுக்கொள்ளாததால் அந்த முயற்சி தடைப்பட்டது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் கடுமையானவாசப்பட்டிருந்த ஒரு கைதி [குருதகல் கெப்பிடுப்பொலுவைச் சேர்ந்த 50 வயதான பொலிஸ் சார்ஜன்ட் கருணாரத்தினா (PC 11812)] மரணமடைந்து விட்டார். இவரது சடலத்தை மனிதாபிமானத்தின் அடிப்படையில் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் ஊடாக அவரது உறவினர்களிடம் சேர்ப்பித்துள்ளோம்.

இதேபோன்று, கடுமையான கைவிடாமடைந்திருந்த 54 வயதுடைய பொலிஸ் சார்ஜன்ட் பி. என். நாமரட்டினா [அவிசெவெல் (PC5434)] என்ற போர்க்கைதியை 14.1.1991 அன்று விடுதலை செய்து, அவரையும் உறவினர்களிடம் ஒப்படைக்கும் பொறுப்பை சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திடம் ஒப்படைத்திருந்தோம்.

இதே சமயம், நென் தமிழீழத்தில் தமிழ் இன அழிப்பை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. அங்கே, கைதிகளாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ் மக்களையும், அகதி முகாம்களில் தஞ்சமடைந்திருந்த தமிழர்களையும் பிடிக்கும் சிக்களப் படைகளும், முஸ்லீம் கடைசர்களும், கொடியான முறைகளைப் பயன்படுத்தி அவர்களைக் கொன்றுவிடுவதற்கின்றார்கள்.

தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு கடிதம்

அன்பான தமிழக சகோதரர்களே!

இன்று உங்களுக்கு, அருகில்-தங்கள் அடிமை வாழ்வை அகற்றுவதற்காக, உங்கள் இனத்தவர்கள் ஒரு உன்னதமான விடுதலைப் போராட்டத்தை, இரத்தத்திற்கும், துன்பத்திற்கு மீடைய நடைத்தீர் கொண்புகக்கிறார்கள்.

உலகத்தின் எல்லாப் பாகத்திலும் அடக்கப் பட்டு, அடிமையாக இருந்த யூதர்கள் தமக்கொரு தாயகத்திற்காக போராடினார்கள். தமது இனத்தின் சுதந்திர விடியலுக்காக, உலகின் ஒவ்வொரு மூலைவீலிருந்த யூதர்களும் உழைத்தார்கள் - போராடினார்கள். முடிவில் இஸ்ரேல் என்றொரு தனியரசு உருவானது.

ஆனால், அருகில் நடக்கும் ஈழத் தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை தமிழகம் எவ்வாறு பார்க்கிறது.

தமிழீழமக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை அரவணக்கத்து, வளர்த்து, ஊக்கப்படுத்த வேண்டிய தமிழகப் பத்திரிகைகள், தமிழ் மக்களின் விடுதலைப்போராட்டத்தை கொச்சைப்படுத்துவதுடன், அவர்களின் போராட்ட அமைப்பான விடுதலைப் புலிகளைப் பற்றி அவதூறான, உண்மைக்குப் புறம்பான செய்திகளை விதைக்கின்றன. இரத்தத்தால், இனத்தால், மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாட்டால், இணைந்த தமிழக - தமிழீழத் தமிழர்களை உறவு முறைகளை வைத்து வேறுபடுத்திப் பார்க்க விரும்புகின்றன.

இனத்தால் மட்டுமே ஒற்றுமைப்பட்ட, மொழியால், கலாச்சாரத்தால் வேறுபட்ட, உலகின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்து யூதர்கள், தமது தாயக உருவாக்கத்திற்காக ஒன்றிணையும் பொழுது. ஒரு நியாயமான விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக, இனத்தால், மொழியால், உணர்வால் ஒன்றுபட்ட தமிழர்கள் ஒன்றிணைவதை இவர்கள் விரும்புகிறார்கள் இல்லை.

தமிழக மேடைகளில் அடிக்கடி முழங்கும் "பொய் தமிழர்க்கு இன்னல் விழைந்தால் சங்கரா ர் நிஜமென்று சங்கே முழங்கு" என்ற பாசுதிராசனின் வார்த்தைகளை எண்ணப்பாருங்கள். இன்று தமிழீழத் தமிழனுக்கு இன்னல் இல்லை; அப்பே வந்திருக்கிறது. இந்த நிலையில், தமிழகத்தின் சில அரசியற் தலைவர்கள்,

தங்களுக்குடையே இருக்கும் அரசியற் பிளவுகளுக்காக - தேவைகளுக்காக அற்புத்தன

மான முறையில் தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை விவை பேசுகிறார்கள்.

அருகில் தங்கள் சகோதரர்கள் மிகப்பலமாக இருக்கிறார்கள் என்ற நினைவில், காலத்திற்குக் காலம் இன அழிப்புக்கு உட்பட்ட பொழுதெல்லாம் கடல்கடந்து ஈழத் தமிழர்கள் தமிழகத்திற்கு ஓடிவந்தார்கள். தம்மைக் கருணையோடு பார்க்க - அரவணக்கம் தம் இனத்தவர்கள் அருகில் உள்ளார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், அவர்கள் அங்கு வந்தார்கள்.

ஆனால், காலத்திற்குக்காலம், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை - ஈழத்தமிழர்களின் வேதனைகளை - துன்பங்களை தமிழகத்தின் சில அரசியற் தலைவர்கள் தமது அரசியல் வளர்ச்சிக்காகவும், பதவிகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்காகவும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். இன்று தங்கள் நலனுக்காக, தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை காட்டிக் கொடுக்க நிற்கிறார்கள். அத்துடன் எங்கள் போராட்டத்திற்கு உற்சாகம் தந்து புதுவேகம் தரவேண்டிய தமிழகஅரசினர் படு காயமாடாது - அங்கவீணர்களாகிய, எமது போராடிகளை கைது செய்து சிறைகளில் அடைத்துள்ளார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள் தமிழக மண்ணில் என்ன செய்தார்கள்? தமிழக மக்களின் வாழ்வோட்டத்தில் ஏதாவது மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார்களா? கனவு, கொள்கை, அடாவடித்தனங்களில் ஈடுபட்டு அம் மக்களின் சமூக வாழ்வில் முற்பயங்களை விழைந்தார்களா? எதுவுமே இல்லையே!

நாம் எப்பொழுதுமே இந்திய மக்களை நேசித்தோம், எம்மீது இந்திய அரசு ஒரு கருமையான வன்முறை புத்தத்தை நடத்திய பொழுது கூட நாம் இந்திய மக்களை நேசித்தோம். தமிழக மண்ணில் அதன் சட்டம், ஒழுங்குகளை சீராமல் அலு சரித்தே செயற்பட்டோம். தமிழக முதலமைச்சர் திரு. மு. கருணாநிதி அவர்களின் வேண்டுகோளின் படியே, அண்மைவில் காயமாடந்த எமது போராடிகளை வைத்திய வசதிக்காக அங்கு அனுப்பினோம்.

அப்படி இருக்க, எதற்காக தமிழக அரசு எமது படுகாயமாடந்த போராடிகளை சிறையில் தள்ளியது?

பொதுவாக ஒடுக்கப்படுகின்ற மக்களுக்குக் குரல் கொடுக்கின்ற, தென்னாபிரிக்கா,

மேற்குகாரா, பலஸ்தீனம் போன்ற நாடுகளில் நடக்கின்ற விடுதலைப் போராட்டங்களை, அங்கீகரித்த இந்திய அரசு, இது ஒரு அடக்கு முறைக்கும், அடிமைத்தனத்திற்கும், எதிரான போர் எனத் தெரிந்து கொண்டோம், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை மட்டும் ஏன் அழிக்கப் பார்க்கிறது?

எமது விடுதலைப் போராட்டத்தின் தாக்கம் இந்தியாவில் பல பிரிவினைப் போராட்டங்கள் தோன்றுவதற்கு ஊக்கு சக்தியாக அமைந்து விடும் என இந்திய அரசு எண்ணுகிறதா? அப்படியே என்றாலும், இந்தியாவால் உருவாக்கப்பட்ட வங்காள தேசத்தின் தோற்றம், இந்தியாவில் என்ன மாற்றத்தை கொண்டுவந்தது. வங்காள மொழி பேசும் வங்கமாவது பிரிந்து சென்றதா? அதை விட்டாலும் தமிழீழம் என்ற தொகு சிறிய தேசம், இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு ஆபத்தானதாக இருக்க முடியுமா? எல்லா வற்றையுமீட, எமது விடுதலைப் போராட்டம் ஒரு பிரிவினைக்கான யுத்தமல்ல, தாங்கமுடியாத அடக்கு முறைக்கும், அழிவுக்கும் உட்பட்ட ஒரு மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இது, இதனைத் தூய கண்ணொன்று பார்க்கப்படுகின்ற இந்திய இராணுவத்தினர்கள் தவறிவிட்டார்கள். இந்திய தேசத்தின் நலனுடன் இதனைத் தொடர்பு படுத்தி, தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை தவறாக கணித்து விட்டார்கள்.

★ பலஸ்தீனத்தில் நடக்கும் விடுதலைப் போராட்டத்தை, உலகத்தில் உள்ள முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஆதரிக்கிறார்கள் - உதவிகளை வழங்குகிறார்கள்.

★ அயர்லாந்தில் நடக்கும் விடுதலைப் போராட்டத்தை - அமெரிக்காவின் நேசநாடான இங்கிலாந்துக் கெதிராகப் போராடும் அயர்லாந்துப் போராடிகளை, அமெரிக்காவில் வாழும் ஐரிஸ் மக்கள் ஆதரிக்கிறார்கள்.

★ ஒடுக்கப்படும் தென்னாபிரிக்க கறுப்பர்களுக்காக உலகின் எல்லாக் கறுப்பர்களும் குரல் கொடுக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இனத்தவரும் எங்கோ ஒரு முறையில் பாதிக்கப்படும் பொழுது அந்த இனத்தவர்கள் அதற்காக குரல் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் மிக அருகில், இருபதுமைல் கடல் நீரால் சிரிக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழீழத்தில் ஒரு உன்னதமான, அர்ப்பணங்களுடன் கூடிய வீரகு செறிந்த விடுதலைப் போராட்டம் நடக்கும் பொழுது, தமிழக, அரசினர் உதவியில்லை. மாறாக ஆபத்தான இடைமூறுகளைச் செய்து, விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு தடையாக இருக்கிறார்கள்.

அன்பான தமிழ் நாட்டுச் சகோதரர்களே! நாங்கள் ஆறு கோடித் தமிழர்கள் இந்தியவுலகில் சிதறிப் போய் வாழ்கின்றோம் எம்மீல் நாற்பது இலட்சம் தமிழர்கள் நடந்துகின்ற விடுதலைப் போரின் வெற்றிக்காக, நாம் எல்லோரும் ஒன்றிணைந்து உழைப்போம். தமிழர்களின் ஒன்றிணைவிய்தான் தமிழர்களின் வாழ்வு இருக்கிறது.

இப்படிக்கு, தமிழீழச் சகோதரன்

மண்ணுக்காய்ச் சிந்தும் குருதிகள்

3-11-1990, திருக்கோணமலை, இருள் விலகாத அதிகாலை நேரம்.

நிலாவெளி இராணுவ முகாமிலிருந்து கொத்திக் குளம் காட்டுப்பிரதேசத்தை நோக்கி விலகாத இராணுவத்தினர் நகரத் தொடக்கினார்கள். இவர்களுக்குத் துணையாக விலகல் விகார இராணுவ முகாமிலிருந்தும் இராணுவத்தினர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

நிலாவெளியிலிருந்து புறப்பட்ட இராணுவத்தினரை புலிகள், கொத்திக் குளத்தில் - காட்டைப் பிளந்து செல்லும் வீதியொன்றில் வழிமறித்துத் தாக்கினார்கள். அதே நேரம் நெடுங்கேணி (திருமலை) காட்டில் வைத்து, நிலக் விகாரையிலிருந்து புறப்பட்ட இராணுவத்தினர் மீதும், புலிகள் ஒரு கடுமையான தாக்குதலை மேற்கொண்டார்கள். அந்த இரண்டு காடுகளிலும் நீண்ட நேரமாகப் போர் நிகழ்ந்தது. முடிவில் சிறிலங்காப் படையின் உலங்கு வானூர்திகளின் உதவிகளுடன் பின்வாங்கிச் சென்றார்கள். இந்தச் சண்டையில் லக்ஷமணன் படுகாயமாடந்தான். கணேஸ் வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டான்.

அடுத்த நாள் காலை, திருமலை எங்கும் நிறைந்துபோய் இருக்கும் இராணுவ முகாம்கள் பலவற்றில் இருந்து, சண்டை நடந்த இடத்தை நோக்கி படையினர், முன்னேறிவரத் தொடக்கினார்கள். முற்பகல் நேரம், நெடுங்கேனிக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் புலிகளுக்கும், இராணுவத்தினருக்கும் இடையே கடுமையானதொரு புத்தம் தொடங்கியது.

இராணுவத்தினரை நோக்கி எமது போராடிகள் முன்னேறத் தொடங்கினார்கள். கனகு தள்ளுபடையு துப்பாக்கியை இயக்கியபடியே எதிரியின் எல்லைக் குள், எதிரிக் கு அருகில் சென்றுவிட்டனர். அந்நேரம் எதிரி சிந்திய துப்பாக்கி ரவை ஒன்று கனகுவைத் தாக்கியது. சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. கனகுவால் திரும்பி வர முடியவில்லை. புலிகளின் முழுத் துப்பாக்கிகளும் கனகுவை மீட்பதற்காகப் போராடியது. இராணுவத்தினரால் தள்ளுபடையு முடியவில்லை. ஆனால் எமது தோழர்களாலும் முன்னேற முடியவில்லை. கனகு உறுதியாக - எதிரியை நோக்கித் துப்பாக்கியை இயக்கினான் - முன்னேறிவந்த இரண்டு இராணுவத்தினர் வீழ்ந்தனர். ஆனால் மேலும் ஒரு துப்பாக்கி ரவை கனகுவின் உடலில் விழுந்தது. தள்ளுபடையு

மரணத்தை கனகு உணர்ந்து கொண்டான். தான் பிறந்து, வாழ்ந்த மண்ணில் தன் உயிர்த் உடலும் போரடி வேண்டும் என அவன் விருப்பினான். தனது கை எறிஞ்சுண்டிள் பாதுகாப்பின் கழட்டி குண்டை தனது வயிற்றுக்கு அடியில் வைத்தான். சயனாற் குப்பியை அவனது நா கவைத்தது.

போர் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. முதல் நாள் சண்டையில் ஏற்பட்ட காயத்தின் வேதனையால், லக்ஷமணன் முனகிக் கொண்டிருந்தான். துப்பாக்கிகளின் வேட்டோசைகள் மிகவும் அருகில் கேட்கத் தொடங்கியது. நிமிர்ந்தான்.... சற்றுத் தள்ளிக்கிடந்த அவனது ஏ.கே. 47 துப்பாக்கியை எட்டி எடுத்தான்.

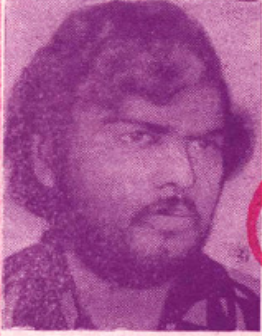
லக்ஷமணன் எழுந்து எதிரியை நோக்கி நடந்தான் - அவனது ஒவ்வொரு காலடியும் உறுதியாகப் பதிந்தது. இராணுவத்தினர் சுட்டுக்கொண்டே முன்னேறினார்கள். அதே நேரம் லக்ஷமணனின் துப்பாக்கியும் எதிரியை நோக்கி ரவைகளைக் கக்கத் தொடங்கியது. அந்தத் துப்பாக்கியின் ஓசை நீண்ட நேரமாகக் கேட்டு ஓய்ந்தது. போர் தொடர்ந்தது, முன்னேறி வந்த இராணுவ வெறியர்கள் குப்புறக்கிடந்த கனகுவின் உடலை நிமிர்த்தினர் - குண்டு பலத்த ஓசையுடன் வெடித்தது - அதில் நான்கு இராணுவத்தினர் படுகாயமாடந்தது விழுந்தனர்.

முடிவில், மேலும் முன்னேற முடியாமல் படையினர் பின்வாங்கிச் சென்றார்கள். ஆனால் லக்ஷமணனின் முகம் அவனுடைய துப்பாக்கியை அனைத்த படியேதன் நிலத்தை நோக்கிக் கிடந்தது.

மறுநாள், மாலை 5 மணிளையில், (5. 11. 1990)

லெப். கனகு (மேன்காமம், முதூர்), 2-வது லெப். கோனேஸ் (நிலாவெளி), லக்ஷமணன் (கங்குவேலி, முதூர்), கணேஸ் (புதுக்குடியிருப்பு, தம்பலகாமம்) ஆகிய எமது வீரமரணமாடந்த வேங்கைகளை கற்றி புலிகள் அணிவகுத்து நிின்றனர்.

நேற்று இவர்களின் கைகளில் தவழ்ந்த ஆயுதங்கள் இன்று புதியவர்களின் கைகளில் இருந்தது. இன்றும் தமிழீழ தாயகம் என அவை மேலெழுந்தது.

லெப். கோபிநாத்
செட்டிகுளம்.

வீரர் வீணக்கம்

மேஜர் வசந்த்
(வி. விஜயதேவா)
நறுவிலிக்குளம்.
29-01-1970

21-6-90 ல் கொண்டச்சி மரமுந்திரீகைப் பண்ணை
சிங்கள இராணுவ முகாம் தகர்ப்பில்
வீரமரணமடைந்த எமது 12 தோழர்களை
நினைவு கூருகின்றோம்.

கப்டன் தனபால்
(சிறிரங்கநாதன்)
பூநகரி.
22-07-1967

சுமித்திரன்
(ராஜன்)
தலைமன்னார்.
07-04-1964

லெப். சுப்பிரமணி
(சுப்பிரமணியம்)
பரப்புக்கடந்தான்
31-06-1971

சாந்தா
(கண்ணன்)
தலைமன்னார்.
17-08-1969

ரமணி
மட்டக்களப்பு.

மேனன்
(சத்தியமூர்த்தி)
பரப்புக்கடந்தான்.
19-11-1968

பயஸ்
மயிலிட்டி.

சுவேந்திரன்
யாழ்ப்பாணம்.

டிக்கன்ஸ்
(சர்வேசன்)
உயிலங்குளம்.
01-01-1974

புலிப்படை வீரர் புயலாய் எழுந்தனர்
எதிர்ப்படை எரிய எரிமலை ஆகினர்
சிங்களப் படைமுகாம் கொண்டச்சி வீழ்ந்தது
வெங்களம் மீதிலோர் காவியம் பிறந்தது.
பாதையில் பன்னிரு மலைகள் சரிந்தன
பாதியில் பயணம் நின்று விடாது
போரினில் மாண்ட புலிகளின் நினைவில்
தோளினில் நாங்கள் துவக்கினைத் தூக்குவோம்.

பஞ்சன்
(கிறிஸ்தியன் ராஜன்)
மாணிக்காபட்டி.
29-01-1967

புலிகளின் தூக்கம் தமிழீழத் தூயகம்